ΠΩΣ ΟΙΚΟΔΟΜΗΘΗΚΕ ΤΟ ΚΑΠΙΤΑΛΙΣΤΙΚΟ ΜΟΝΤΕΛΟ ΣΤΙΣ ΜΕΤΑΣΟΒΙΕΤΙΚΕΣ ΔΗΜΟΚΡΑΤΙΕΣ ΤΗΣ ΡΩΣΙΑΣ:

ΠΕΡΙΛΗΨΗ

Η παρούσα εργασία πραγματεύεται τις μεθόδους και πρακτικές τις οποίες χρησιμοποίησαν συγκεκριμένες πληθυσμιακές μειοψηφίες, στις πρώην Σοβιετικές Δημοκρατίες, με σκοπό την ιδιοποίηση του δημοσίου πλούτου και την συγκέντρωση όλων των οικονομικών εξουσιών και ότι αυτές συνεπάγονται στα χέρια τους, για τον απόλυτο έλεγχο αυτών των κρατών. Στην παρούσα μελέτη παρατίθενται αναλυτικά στοιχεία, συγκεκριμένα ονόματα και πλήρης η οικονομική δραστηριότητα σχεδόν όλων όσων εμπλέκονται στην τεραστίου μεγέθους απομύζηση αυτών των νεοσύστατων κρατικών οντοτήτων σε μία περίοδο πολιτικών αναταραχών και κενού εξουσίας. Σκοπός της μελέτης αυτής είναι να καταδείξει τις μεθόδους και τους σκοπούς του λεγόμενου καπιταλιστικού μοντέλου, καθώς και το ποιοι είναι αυτοί που κινούν αυτόν τον μηχανισμό ως εθνο-πολιτική δύναμη εξουσίας. Επιλέχθηκαν οι συγκεκριμένες χώρες, γιατί μπορεί κανείς εκεί ακριβώς και σε αυτή ακριβώς την κρίσιμη χρονική στιγμή να διακρίνει διεργασίες στο πρωταρχικό τους και απροκάλυπτο στάδιο, καθιστώντας αυτές ξεκάθαρες, σε αντίθεση με την Δυτική πραγματικότητα. Η εύρεση πληροφοριών από πηγές πρωτότυπες, όπως δημοσιεύματα του ρωσικού τύπου και βιβλία κυβερνητικών παραγόντων, καθιστούν την εν λόγω μελέτη απόλυτα αξιόπιστη.

ΠΙΝΑΚΑΣ ΠΕΡΙΟΕΧΟΜΕΝΩΝ

Ο ΚΑΠΙΤΑΛΙΣΜΟΣ ΣΤΗ ΝΕΑ ΡΩΣΙΑ

Από την κατάρρευση της Σοβιετικής Ένωσης το 1991-1992 και το τέλος της κεντρικά σχεδιασμένης οικονομίας, μια νέα τάξη ευκατάστατων καπιταλιστών με στενές σχέσεις και επαφές με την κυβέρνηση αναδύθηκε στη Ρωσία. Η νέα αυτή κυρίαρχη κλίκα η οποία αντικατέστησε την εποχή της «νομενκλατούρας» αναφέρεται ευρέως στην αμερικάνικης προέλευσης λέξη «istablishment».

Την ίδια στιγμή, η ζωή του Ρώσου πολίτη δεν είχε βελτιωθεί. Το μεγαλύτερο μέρος του λαού παλεύει για την επιβίωση, μερικές φορές ζώντας κάτω από τα όρια της φτώχειας. Η βιομηχανική και αγροτική παραγωγή μειώνονται κατά 50% τα χρόνια αυτά και εκατομμύρια εργατών δεν πληρώνεται ούτε καν τον ασήμαντο μισθό τους. Λόγω της μη σκληρότητας νομίσματος, οι περισσότεροι αναγκάζονται να αγοράσουν μόνο τα απαραιτήτως αναγκαία, η αγορά αγαθών είναι γενικώς προσβάσιμη σε επιτυχημένους κερδοσκόπους, τη Μαφία και υψηλότερους κυβερνητικούς υπαλλήλους. Για τον μέσο Ρώσο και ειδικότερα για τους ηλικιωμένους η ζωή τους όχι μόνο δεν βελτιώνεται αλλά γίνεται απελπιστική (βλέπε "National Sentiment Widespread, Growing in Former Soviet Union", Sept.–Oct. 1995, journal, σελ. 8-10).

Οι Ρώσοι θεωρούν υπαίτιο γι' αυτή την καταστροφή την ανίκανη τότε κυβέρνηση του Boris Yeltsin και του πρωθυπουργού Viktor Chernomyrdin. Σε δημόσια δήλωση που δημοσιεύθηκε τον Σεπτέμβριο του δεύτερου έτους διακυβέρνησης Yeltsin, μια ομάδα διαπρεπών διανοουμένων μίλησαν ανοιχτά για την κρίση που ξέσπασε στη πατρίδα τους: Η καταστροφή έχει αρχίσει. Η οικονομική πολιτική που ακολουθεί ο Yeltsin και ο Chernomyrdin έχει κάνει μια μικρή ομάδα της κομμουνιστικής νομενκλατούρας και μερικών «νέων Ρώσων» απίστευτα πλούσιους, βυθίζοντας την βιομηχανία της χώρας σε παράλυση και αναγκάζοντας τον περισσότερο λαό να ζει στη φτώχεια. Όσον αφορά την ιδιωτική περιουσία, το χάσμα μεταξύ πλούσιου και φτωχού είναι ακόμη μεγαλύτερο και από εκείνο που οδήγησε στην Οκτωβριανή επανάσταση (1917) (βλέπε "National Sentiment Widespread, Growing in Former Soviet Union", Sept. –Oct. 1995, journal, σελ. 8-10).

Ο ειδικός Richard F. Staar, υπότροφος του Hoover Institution αναφέρει στην Washington Times (Nov. 27, 1996): στο βιβλίο του «Comrade Criminal» ο Stephen Handelman ανέφερε διασυνδέσεις μεταξύ του ήδη καλά καθιερωμένου υπόκοσμου της μαφίας με διεφθαρμένους γραφειοκράτες, μια σχέση η οποία προφανώς έχει απλωθεί και στο Κρεμλίνο. Σύμφωνα με την Ella A. Pamfilova, Ρωσίδα υπεύθυνο της Κοινωνικής Ασφάλειας, μια κυνική αναδιανομή της περιουσίας γίνεται επί του παρόντος. Με δικά της λόγια «το είδος και η φύση της κυρίαρχης τάξης δεν έχει αλλάξει…Παραμένει ο ίδιος βάλτος της διαφθοράς και της γραφειοκρατίας».

Αυτό που αλλάζει μεταξύ άλλων είναι και η εθνική οικονομία από την οποία ήδη το 50% έχει πέσει στα χέρια μιας συμμορίας, σύμφωνα με τον γραμματέα του Συμβουλίου Ασφαλείας, Ivan Rybkin. Ο πρώην διευθυντής της CIA, Robert M. Gates, έκανε μια εκτίμηση ότι τα 2/3 των εμπορικών ιδρυμάτων, περίπου 400 τράπεζες (αυτές της Μόσχας ήδη ελέγχουν το 80% της χρηματοδότησης της χώρας), αρκετά χρηματιστήρια και 150

κυβερνητικές επιχειρήσεις ελέγχονται από μια συμμορία.

Ένα μεγάλο σκάνδαλο είναι αυτό ενός επιχειρηματία, του Anatoly Aronov, ο οποίος κατηγορείται για την ίδρυση 500 πλαστών επιχειρήσεων. Παραπλανώντας έξυπνα το πρόχειρο Ρωσικό τραπεζικό σύστημα και έχοντας πλεονέκτημα την ανεξέλεγκτη αγορά, την απειρία των ευπαθών Ρώσων και το γενικότερο κλίμα, ο Aronov δημιούργησε μια ανύπαρκτη αυτοκρατορία επιχειρήσεων. Αφού ίδρυσε τις επιχειρήσεις του σαν «νόμιμες οντότητες» τις πούλησε έναντι τεραστίων ποσών σε απερίσκεπτους Ρώσους (www.usnews.com).

Η ακαταστασία του τραπεζικού συστήματος της Ρωσίας είχε περιγραφεί σε άρθρο του Rafail Kashlisnky στο Vestnik, στις 12 Νοεμβρίου το 1996, εκδιδόμενο περιοδικό στις ΗΠΑ στην Ρωσική γλώσσα. Πάνω από τις 2700 τράπεζες της Ρωσίας στις αρχές του 1995, όπως το άρθρο αναφέρει, η Κεντρική Τράπεζα αναγκάστηκε στα τέλη του ίδιου έτους να αποσύρει 225 άδειες ενώ πάνω από 800 τράπεζες έκλεισαν την χρονιά με τεράστια χρέη. Ακόμη 500 τράπεζες μεταξύ αυτών και από τις μεγαλύτερες της εποχής (όπως η Διεθνείς Εμπορική Τράπεζα της Μόσχας) κόντεψαν να πτωχεύσουν κατά το ήμισυ του 1996.

Ο αναλυτής του Woodrow Wilson Center, J. Johnson, αναφέρει ότι αφού αποτίμησε την κατάσταση, ανακάλυψε 4 σημαντικούς λόγους για την τραπεζική κρίση στη Ρωσία: έλλειψη επαγγελματικά εκπαιδευμένου προσωπικού, αδυναμία πιστωτικής πολιτικής, το μονοπωλιακό δικαίωμα της ημι-κυβερνητικής τράπεζας "Sberbank" να επεμβαίνει ως κυβερνητικός πράκτορας, δίνοντας της το άδικο πλεονέκτημα να είναι ελκυστική στους πελάτες και να έχει πρόσβαση σε χρήσιμες πληροφορίες, και τέλος ο ρόλος του οργανωμένου εγκλήματος, ο οποίος πολλές φορές πιέζει τραπεζίτες να τους πουλήσουν προστασία.

Καθοριστικός παράγοντας για την μετάβαση σε μια ελεύθερη οικονομία είναι η μετατροπή των κρατικών επιχειρήσεων σε ιδιωτικές. Αυτή η διαδικασία όμως ακολουθήθηκε από διαφθορά. Οι περισσότεροι από τους ολιγάρχες της νέας Ρωσικής επιχειρηματικής ελίτ δεν είναι αυτοδημιούργητοι. Αντιθέτως, τους δόθηκε απλά ο έλεγχος (κρατικής ιδιοκτησίας) του πετρελαίου, του αερίου, των αυτοκινητοβιομηχανιών, των τραπεζών και άλλων επιχειρήσεων, στην ουσία σαν δώρο της κυβέρνησης Γιέλτσιν στον οποίο φυσικά οι νεόπλουτοι (και πολύ συχνά νεαροί σε ηλικία) του είναι υπόχρεοι. Μέσω του 35χρονου κυβερνητικού εκπροσώπου Alfred Kokh, η τότε κυβέρνηση παραδίδει τις περισσότερες των επιχειρήσεων σε φίλους ή υποστηρικτές του Γιέλτσιν και της κυβέρνησής του, οι οποίοι με τη σειρά τους ανταποδίδουν την εκτίμησή τους υποστηρίζοντας την κυβέρνηση με χρήματα αλλά και τηλεοπτικές καλύψεις.

Σε κάθε περίπτωση η κυβέρνηση Γιέλτσιν μεταβίβασε το 80% της ιδιοκτησίας μετοχών στην δεύτερη μεγαλύτερη πετρελαϊκή εταιρεία της Ρωσίας (πρώην κυβερνητικής ιδιοκτησίας εταιρεία "Yukos"), στον Mikhail Khodorkovsky, έναν 33χρονο πρώην ηγέτη της Κομμουνιστικής Νεολαίας και ιδρυτή της τράπεζας "Menatep". Σε ανταπόδοση ο Khodorkovsky παρέδωσε στην κυβέρνηση Γιέλτσιν πάνω από 168 εκατομμύρια δολάρια (Newsweek, March 17, 1997).

Η Ρωσική λέξη για την ιδιοποίηση, «privatizatsiya" αποδίδεται με κυνισμό από τους

Ρώσους σαν «prikhvatizatsiya" που σημαίνει αρπαγή ή «piratizatsiya" που σημαίνει πειρατικός.
Οι πιο επιτυχημένοι επιχειρηματίες της Ρωσίας, οι λεγόμενοι «Εφτά Μεγάλοι», είναι οι: Boris Berezovsky (Logovaz), Vladimir Gusinsky (Most Bank), Mikhail Khodorkovsky (Rosprom), Alexander Smolensky (Stolichnyy Bank), Vladimir Potanin (Oneksim Bank), Vladimir Vinogradov (Inkombank), Mikhail Friedman.

Ειδικοί πιστεύουν πως οι προαναφερθέντες εφτά επιχειρηματίες ελέγχουν σχεδόν τις μισές εταιρίες των οποίων οι μετοχές κοστίζουν τα περισσότερα στην διεθνή αγορά. Άλλα διαπρεπή μέλη της επιχειρηματικής ελίτ περιλαμβάνουν τους Vladimir Potanin (Oneksim Bank), Vladimir Vinogradov (Inkombank), Anatoly Dyakov (RAO EES Rossii), Yakov Dubenetsky (Promstroybank) και Petr Aven (Alpha Bank), Rem Vyakhirev (Gazprom), Vaghit Alekrepov (Lukoil), Andrey Kazmin (Sberbank). (Izvestia, Moscow, Jan. 5, 1997). Εκτιμάται, σύμφωνα με την London Financial Times, ότι πάνω από 60 τρισεκατομμύρια δολάρια κατατέθηκαν σε Ελβετικές τράπεζες. Από το ποσό αυτό τα 10 τρισεκατομμύρια θεωρείται ότι προέρχονται από τη Μαφία. Η ίδια εφημερίδα αναφέρει επίσης (Φεβ. 14) ότι εγκληματικές ομάδες ελέγχουν περίπου 41000 επιχειρήσεις στη Ρωσία, τις μισές τράπεζες και το 80% των κοινοπραξιών.

ΟΙ ΡΩΣΟΙ ΟΛΙΓΑΡΧΕΣ ΣΤΗ ΔΕΚΑΕΤΙΑ ΤΟΥ 1990

Υπήρξαν κάποιες προσωπικότητες ξεχωριστά, οι οποίες έγιναν τόσο πολύ πλούσιες από την ιδιοποίηση κεφαλαίων του Σοβιετικού συστήματος, με αποτέλεσμα να γίνουν τόσο ισχυρές οικονομικά, ώστε να γίνουν γνωστές με την ονομασία «οι ολιγάρχες». Το όνομα από μόνο του μαρτυρεί την μεγάλη τους οικονομική δύναμη. Φυσικά και δεν ήταν οι μόνοι οι οποίοι έγιναν πλούσιοι αλλά η μεγάλη τους οικονομική επιτυχία τους κατατάσσει σε μια διαφορετική κλάση. Μερικοί έχασαν το κύρος αυτής της κλάσης, γεγονός που απορρέει από την οικονομική κρίση του Αυγούστου του 1998, παρ' όλα αυτά όλοι οι αρχικοί 7 ολιγάρχες συμπεριλαμβάνονται εδώ. Τα ονόματά τους είναι τα εξής: Boris Berezovsky, Vladimir Guzinsky, Mikhail Khodorkovsky, Vladimir Potanin, Alexander Smolensky, Vladimir Vinogradov, Mikhail Friedman.

Boris Berezovsky

Θα μπορούσαμε να προσωποποιήσουμε την νέα κυρίαρχη τάξη της Ρωσίας στο πρόσωπο του Boris Abramovich Berezovsky, έναν Εβραίο επιχειρηματικό μεγαλοπαράγοντα, μεγιστάνα των ΜΜΕ και υψηλό στέλεχος της κυβέρνησης τον οποίο η US News & World Report (Jan. 13, 1997) αποκαλεί «τον πιο σημαίνοντα καπιταλιστή μεγιστάνα της Ρωσίας».
Η επιχειρηματική του αυτοκρατορία περιλαμβάνει μια τράπεζα, ένα από τα λίγα κρατικά τηλεοπτικά κανάλια, πετρελαϊκές επιχειρήσεις και εμπορικές αντιπροσωπείες αυτοκινήτων (Forward, New York, Nov. 22, 1996). Αφού εκμεταλλεύτηκε τις υψηλές πολιτικές επαφές που είχε για να πλουτίσει γρήγορα, ο Berezovsky παρείχε υψηλά ποσά

και ευνοϊκή προβολή και κάλυψη από τα ΜΜΕ για να διασφαλίσει την σίγουρη επανεκλογή του Γιέλτσιν, ο οποίος τον διόρισε υπεύθυνο του εθνικού Συμβουλίου Ασφαλείας.
Σημαντικό βήμα κατά την ανέλιξη του Berezovsky αποτέλεσε η απόκτηση της "Sibneft", έκτης μεγαλύτερης πετρελαϊκής εταιρείας της Ρωσίας. Η απόκτηση της "Sibneft" δεν έγινε όμως με τίμιες επιχειρηματικές πρακτικές ή μέσω του ανταγωνισμού της αγοράς αλλά σαν δώρο της Κρατικής Επιτροπής για την διαχείριση της κρατικής περιουσίας. Ο επικεφαλής της Επιτροπής, Kokh, απλά διόρισε τον Berezovsky υπεύθυνο της "Sibneft" και ο Γιέλτσιν υπέγραψε τα χαρτιά για να εγκρίνει την μεταβίβαση (Komsomolskaya Pravda, Moscow, Jan. 25).
Σχετικά με τους «μεταρρυθμιστές δημοκράτες» άρθρο της US News & World συνεχίζει λέγοντας «ο Berezovsky και το είδος του» έχουν προωθήσει λάθος οικονομικές μεταρρυθμίσεις οι οποίες φτωχαίνουν τον μέσο άνθρωπο». Ο Berezovsky έχει αποδείξει ότι το να κάνεις μεγάλα κέρδη στη νέα Ρωσία σχετίζεται άμεσα με καλές γνωριμίες με κυβερνητικούς που εξομαλύνουν τον δρόμο παρά με τον ελεύθερο ανταγωνισμό. Το πιο ενοχλητικό απ' όλα για τους μεταρρυθμιστές είναι η ατιμωρησία για τον τρόπο που δούλεψε ο Berezovsky. Το μονοπάτι που διάλεξε προς τον καπιταλισμό θα τον έριχνε στις φυλακές στις πολιτισμένες χώρες αλλά δεν κατηγορήθηκε για κανένα έγκλημα στην νέα Ρωσία.
Ο Berezovsky, όπως αναφέρει εβραϊκή εβδομαδιαία εφημερίδα της Νέας Υόρκης, Forward (April 4, 1997) είναι, «ανάμεσα στους εύπορους και τους δυσανασχετημένους βιομήχανους-βαρόνοι κλέφτες που κατηγορήθηκαν για το οικονομικό άρμεγμα της Ρωσίας- αυτός που χρηματοδότησε την προεδρική εκστρατεία του Γιέλτσιν». Ο Berezovsky υπερηφανεύθηκε δημοσίως ότι αυτός και άλλοι έξι κορυφαίοι επιχειρηματίες, μερικοί από τους οποίους είναι Εβραίοι, ελέγχει το 50% της Ρωσικής οικονομίας.
Δεν έχει περάσει και πολύς καιρός από τότε που ο Berezovsky με αλαζονεία δήλωσε στην London Financial Times: «Προσελάβαμε τον Chubais. Επενδύσαμε τεράστια ποσά. Εγγυηθήκαμε την εκλογική νίκη του Γιέλτσιν. Τώρα έχουμε το δικαίωμα να κατέχουμε κυβερνητικές θέσεις και να γευτούμε τους καρπούς της νίκης μας» (παρατέθηκε στην Forward, April 4, 1997).
Άρθρο τον Δεκέμβριο σε τεύχος αμερικάνικου επιχειρηματικού περιοδικού, το Forbes, κατηγορεί τον Berezovsky για την διεύθυνση παράνομων επιχειρήσεων. Με πρώτο τίτλο: «Νονός του Κρεμλίνου;» το άρθρο καταλήγει: «σίγουρα έτσι φαίνεται».
Στα τέλη του 1996 ξέσπασε ένα σημαντικό σκάνδαλο όταν σε συνάντηση του Γιέλτσιν με τον Berezovsky σαν επικεφαλής του Συμβουλίου Ασφαλείας της Ρωσίας (παρόμοιο με αυτό του Εθνικού Συμβουλίου της Αμερικής) έγινε γνωστό ότι (ο Berezovsky) απέκτησε τρία χρόνια πριν την ισραηλινή υπηκοότητα.
Απαντώντας σε αυτούς που ρώτησαν για την ορθότητα του να κατέχει ένας σημαντικός επιχειρηματίας υψηλή θέση όπως αυτή του Συμβουλίου Ασφαλείας και να έχει διαφορετική υπηκοότητα «ο Berezovsky και ένας σημαντικός αριθμός δημοσιογράφων των εφημερίδων και της τηλεόρασης, οι οποίοι δούλευαν γι' αυτόν, απάντησαν με ρατσιστική δημαγωγία κατηγορώντας του επικριτές του αντι-σημίτες». Ο Berezovsky «συναντήθηκε με τους εκδότες του Izvestia για μια σειρά συνεντεύξεων στις οποίες

εξαπέλυσε απειλές και κατηγορίες για αντι-σημιτισμό (Forward, Nov. 22, 1996). Μάλιστα επέμεινε περιφρονητικά ότι ο Γιέλτσιν έχει ηθική και οικονομική υποχρέωση στους Εβραίους επιχειρηματίες της Ρωσίας (Komsomolskaya Pravda, Nov. 5, 1996).
«Κάθε Εβραίος, ανεξάρτητα από του που ζει ή έχει γεννηθεί, είναι de facto πολίτης του Ισραήλ» ανακοίνωσε ο Berezovsky σαν απάντηση στους επικριτές του. «Το γεγονός ότι έχω ακυρώσει τα πολιτικά μου δικαιώματα στο Ισραήλ σε καμία περίπτωση αυτό σήμερα δεν αλλάζει το γεγονός ότι είμαι Εβραίος και ότι μπορώ να ξαναγίνω πολίτης του Ισραήλ όποτε το θελήσω. Μην εξαπατάστε γι' αυτό, κάθε Εβραίος της Ρωσίας είναι διπλός υπήκοος» (Sevodnya, Nov. 14, 1996).
Η Επιτροπή Ασφαλείας του Ρωσικού κοινοβουλίου (Duma) έκανε έγκληση στον Γιέλτσιν να απομακρύνει τον Berezovsky από την ευαίσθητη θέση που κατείχε με το επιχείρημα ότι η διπλή του υπηκοότητα νομίμως του στερεί το δικαίωμα να έχει αυτή τη θέση. Σύμφωνα με την ισχύουσα νομοθεσία της εποχής, θα μπορούσε να κατέχει αυτή τη θέση μόνο βάσει συγκεκριμένης συμφωνίας μεταξύ Ρωσίας και Ισραήλ. Τέτοια συμφωνία όμως δεν υπήρχε. Επιπλέον, η επιτροπή διαφωνεί λέγοντας ότι ο Berezovsky απέτυχε να χωριστεί από τις επιχειρηματικές του δραστηριότητες από τότε που κατέλαβε την θέση στο Συμβούλιο Ασφαλείας. Τελικά πριν καταφέρει να αποκτήσει νόμιμη πρόσβαση σε πληροφορίες η Ομοσπονδιακή Υπηρεσία Ασφαλείας τον απομάκρυνε (Sevodnya, Moscow, Feb. 19).
Σκεπτόμενη σωστά η καλά ενημερωμένη εφημερίδα Forward (Nov. 22) εξέφρασε ανησυχίες ότι οι παράνομες επιχειρηματικές δραστηριότητες του Berezovsky και οι υπεροπτικές του δηλώσεις και σε συνδυασμό με την επιείκεια του Γιέλτσιν θα επιδεινώσει το αντι-εβραϊκό συναίσθημα και πως θα διακινδυνεύσει το μέλλον των Εβραίων της Ρωσίας.

Ο Boris Berezovsky εισήλθε στον επιχειρηματικό κόσμο της Ρωσίας κάπως παράξενα. Ήταν μηχανικός λογισμικού. Γεννήθηκε και μεγάλωσε στη Μόσχα και απέκτησε υψηλής ποιότητας εκπαίδευση σε θέματα ηλεκτρονικής και υπολογιστών σε ίδρυμα, το οποίο συμμετείχε ενεργά στο σοβιετικό διαστημικό πρόγραμμα. Φοίτησε στο Κρατικό Πανεπιστήμιο της Μόσχας για μεταπτυχιακό, όπου και απέκτησε την δεκαετία του 1970 τον τίτλο του Ph.D, τίτλο ισοδύναμο τότε με αυτόν ενός Αμερικανού και τελικά το 1983, σε ηλικία 37 ετών, τίτλο πολύ ανώτερο από έναν Αμερικανό επιστήμονα της ίδιας ειδικότητας. Εργάστηκε στην Σοβιετική Ακαδημία Επιστημών για 25 χρόνια ως γενικός διευθυντής και ως υπεύθυνος αυτοματιστής υπολογιστών για τον βιομηχανικό κλάδο. Αποφάσισε να εισέλθει στον επιχειρηματικό κόσμο. Στην Ακαδημία Επιστημών εργάστηκε με την επιχείρηση "Autovaz", επιχείρηση που είχε στήσει η ίδια κυβέρνηση της Ρωσίας για την παραγωγή αυτοκινήτων για ολόκληρη την αγορά της χώρας. Η Ρωσική κυβέρνηση υπέγραψε σύμβαση με την Ιταλική βιομηχανία κατασκευής αυτοκινήτων "Fiat" να χτίσει για λογαριασμό της εργοστάσιο κατασκευής αυτοκινήτων 700 μίλια ανατολικά της Μόσχας. Η πόλη στην οποία το εργοστάσιο εγκαταστάθηκε ονομάστηκε Togliatti, παρμένο από το όνομα του τότε προέδρου του ιταλικού κομμουνιστικού κόμματος. Η επιχείρηση ωστόσο δεν αποτέλεσε κάποιον τεχνολογικό θρίαμβο. Το προσωπικό ήταν πολύ μεγαλύτερο σε αριθμό από το αναγκαίο και η

ποιότητα των εμπορευμάτων ήταν πολύ χαμηλή. Η παραγωγικότητα ήταν περίπου το 1/30 από αυτήν των αυτοκινητοβιομηχανιών της Αμερικής και της Ιαπωνίας (Woodrow Wilson Center)
Ο Berezovsky πρότεινε στην "Avtovaz" να της παρέχει βοήθεια όσον αφορά τον τομέα του ελέγχου υπολογιστών για την παραγωγή. Ο διακανονισμός προέβλεπε την ίδρυση εταιρείας στην Ελβετία από τον ίδιο τον Berezovsky σε κοινοπραξία με την "Avtovaz". Αυτό θα παρείχε το προνόμιο στην Ρωσική κυβέρνηση να ενθαρρύνει ξένα κεφάλαια και επενδύσεις στην Σοβιετική οικονομία. Ένα ξεχωριστό χαρακτηριστικό της κοινοπραξίας ήταν ότι κάποιος ξένος συνέταιρος θα μπορούσε να μεταφέρει μέρος του κέρδους από την εταιρεία έξω από τη χώρα.
Αφού λοιπόν ιδρύθηκε η εταιρία για λογαριασμό ξένου συνεταίρου στην Ιταλία, η Logovaz, ο Berezovsky ενεπλάκη στην αντιπροσωπεία πωλήσεων αυτοκινήτων Lada, παραγόμενα από την Avtovaz. Οι αντιπροσωπείες αυτοκινήτων ήταν εξαιρετικά κερδοφόρα επιχείρηση και παράλληλα, ο αγαπημένος στόχος των οργανωμένων συμμοριών ζητώντας λεφτά πουλώντας προστασία. Ο Berezovsky απέκτησε την δική του προστασία προσλαμβάνοντας Τσετσένους και προσπάθησε να αποκλείσει άλλες συμμορίες που πιθανόν τον εκβίαζαν.
Οι Ρώσοι μαφιόζοι ωστόσο δεν απογοητεύθηκαν εύκολα. Έτσι ξέσπασε πόλεμος συμμοριών και ο Berezovsky έφυγε από τη χώρα. Όταν επέστρεψε πίσω, έγινε στόχος δολοφονίας τουλάχιστον πάνω από μία φορά. Υπήρξαν και άλλες επιθέσεις εναντίον της Logovaz αλλά μόλις ο αρχηγός της ρωσικής μαφίας δολοφονήθηκε από έκρηξη βόμβας σε αυτοκίνητο, οι επιθέσεις σταμάτησαν.
Οι πωλήσεις αυτοκινήτων ήταν εξαιρετικά επικερδής επιχείρηση, εξαιτίας μιας διαδικασίας που ο Berezovsky ονόμασε ιδιοποίηση κερδών από κρατικές επιχειρήσεις. Η Avtovaz παρήγαγε τα αυτοκίνητα Lada κατά μέσο όρο κόστους τα 4700 δολάρια αλλά τα πουλούσε σε έμπορους αυτοκινήτων 3500 δολάρια το κάθε ένα. Με τη σειρά τους οι έμποροι τα πουλούσαν 7000. Η υποτίμηση των αυτοκινήτων από την Avtovaz ήταν αποτέλεσμα της πολιτικής μάνατζμεντ της. Έτσι ο Berezovsky μετακίνησε τα κέρδη από την κρατική επιχείρηση έξω από αυτήν και τα διοχέτευσε σε ιδιωτική, αυτή των εμπορικών αντιπροσώπων. Όταν μια επιχείρηση χάνει τόσα πολλά χρήματα, δεν έχει μεγάλη ανταπόκριση στην αγορά, ωστόσο είναι εύκολο να αποκτήσει κανείς την κυριαρχία της αγοράζοντάς την σε χαμηλή τιμή. Αυτό το σενάριο προτάθηκε από τον Berezovsky (Woodrow Wilson Center).
Το 1996 ο Berezovsky είπε στον Klebnikov, τον συγγραφέα του «Ο νονός του Κρεμλίνου» ότι η ιδιοποίηση κεφαλαίων στη Ρωσία γίνεται σε τρία στάδια. Το πρώτο είναι η ιδιοποίηση των κερδών. Το δεύτερο της ιδιοκτησίας και το τρίτο των οφειλών. Παρέλειψε ωστόσο ένα σημαντικό βήμα: να αποκτήσει κυριαρχία στον τομέα του μάνατζμεντ. Είναι το βήμα αυτό που επιτρέπει την ιδιοποίηση των κερδών μιας επιχείρησης όπου, όπως και στην περίπτωση της Avtovaz, τα κέρδη μπορούν να μεταφερθούν έξω από την επιχείρηση με την υποτίμηση των προϊόντων. Το ίδιο ακριβώς θα μπορούσε να συμβεί και στην περίπτωση που κάποιος θα υπερπλήρωνε για κάποια είδη.
Ο Berezovsky αποφάσισε να αποκτήσει την Avtovaz, αλλά υπήρχαν μεγαλύτερα

«βραβεία» διαθέσιμα, τραβώντας την προσοχή του, όπως η αεροπορική εταιρία Aeroloft. Εκείνες τις μέρες, εάν κάποιος έπρεπε να απαντήσει στο ερώτημα ποια είναι η μεγαλύτερη αεροπορική εταιρία στον κόσμο, δεν θα έλεγε καμία από τις τότε γνωστές και από τις μεγαλύτερες, αλλά την Aeroloft, την μοναδική αεροπορική εταιρία που υπηρετούσε την σοβιετική αγορά (www.natall.com).
Την δεκαετία του 1990 η Aeroloft διοικούνταν από τον Vladimir Tikhonov. Ήταν ένας ανταγωνιστικός μάνατζερ ο οποίος βελτίωνε την επιχείρηση με εξοπλισμό που αγόραζε ή νοίκιαζε από αμερικάνικες και ευρωπαϊκές πηγές. Η Aeroloft είχε μετατραπεί σε δημόσια επιχείρηση. Ο Berezovsky δεν ενδιαφερόταν να αγοράσει μετοχές, αντιθέτως, ήθελε να αποκτήσει την κυριότητα του μάνατζμεντ για να μπορέσει να ιδιοποιηθεί τα κέρδη. Χρησιμοποίησε την επιρροή που είχε στην ρωσική κυβέρνηση και κατάφερε να αντικαταστήσει τον Vladimir Tikhonov με έναν στρατάρχη της πολεμικής αεροπορίας. Ο στρατάρχης αν και είχε γνώσεις σχετικές με την αεροπορία, υστερούσε σε γνώση και πείρα για να διευθύνει μια εμπορική εταιρία. Ο Berezovsky επέβαλε προσωπικό μάνατζμεντ από την Logovaz στην Aeroloft. Έτσι ο στρατάρχης δεν ήταν απειλητικός αντίπαλος για την Logovaz. Με την κυριαρχία και εποπτεία των ανθρώπων της Aeroloft, ήταν θέμα χρόνου να μεταφερθούν τα κέρδη από την Aeroloft στις επιχειρήσεις που διηύθυνε ο Berezovsky.

Vladimir Gusinsky

Περίπου όσο επιτυχημένος και πλούσιος είναι ο Berezovky είναι και ο Vladimir Gusinsky, ακόμη ένας Εβραίος τραπεζίτης και μεγαλοπαράγοντας των ΜΜΕ ο οποίος έπαιξε καθοριστικό ρόλο στην επανεκλογή του Γιέλτσιν (Forward, April 4, 1997). Όντας πράγματι ένας ειλικρινείς συνήγορος και υπερασπιστής των εβραϊκών συμφερόντων ο Gusinsky είναι ένας ακόμη σύμμαχος του Chubais. Σύμφωνα με αναφορά της Wall Street Journal λέγεται ότι έχει διασυνδέσεις με το οργανωμένο έγκλημα.
Κατά την δεκαετία του 1970, όταν ο Vladimir Gusinsky ήταν 20 χρονών, άρχισε την επαγγελματική του καριέρα ως οδηγός ταξί, χωρίς ωστόσο να έχει κάποιο επίσημο ή επικυρωμένο έγγραφο γι' αυτή του την εργασία. Επίσης είχε εμπλακεί ενεργά στην μαύρη αγορά ανταλλάσσοντας διάφορα προϊόντα. Όμως κατά την δεκαετία του 1980 ανέπτυξε στενούς δεσμούς με το κομμουνιστικό κόμμα. Είχε οργανώσει διάφορες εκδηλώσεις για την κομμουνιστική νεολαία. Επίσης ανέπτυξε επιχειρηματικούς δεσμούς με τον τότε δήμαρχο της Μόσχας, Yuri Luzhkov. Η Μόσχα δεν ήταν μόνο μια «πόλη – κράτος». Κατείχε και ήλεγχε εκτεταμένες οικονομικές εταιρίες. Υπό την διοίκηση του Luzhkov αυτές οι επιχειρήσεις λειτουργούσαν αποτελεσματικά και έφεραν μεγάλα κέρδη.
Το 1989 ή ίσως λίγο αργότερα, ο Gusinsky ίδρυσε την τράπεζα "Most Bank" παρμένη από την ρωσική λέξη «most» που σημαίνει γέφυρα. Οι διασυνδέσεις με τον Luzhkov είχαν ως αποτέλεσμα η τράπεζα να αποτελέσει ένα από τα σημαντικότερα τραπεζικά κέντρα της οικονομίας της Μόσχας και έναν από τους μεγαλύτερους κολοσσούς σε ολόκληρη τη Ρωσία. Για να προστατέψει λοιπόν την τράπεζά και την περιουσία του, δημιούργησε στην κυριολεξία ολόκληρη μεραρχία από φύλακες, περίπου 1000 άτομα, πολλοί από τους οποίους είχαν προσληφθεί από την KGB.

Αφού ο Gusinsky είχε δημιουργήσει την βάση για την οικονομική του επιτυχία, άρχισε να δημιουργεί την αυτοκρατορία των δικών του ΜΜΕ. Το 1994 εξέδιδε μια εβδομαδιαία εφημερίδα, επίσης διηύθυνε ειδησεογραφικό ραδιοφωνικό σταθμό και μέρος ενός ανεξάρτητου τηλεοπτικού δικτύου.
Μετά από μια μετέωρη καριέρα και προσπαθώντας να χτίσει την Most Bank, ο Gusinsky αφοσιώνει όλες του τις ενέργειες στην Media – Most, μια νέα επιχείρηση ΜΜΕ η οποία περιλαμβάνει το σημαντικό τηλεοπτικό δίκτυο NTV, έναν δημοφιλή ραδιοφωνικό σταθμό, τον "Echo of Moscow" και ένα εβδομαδιαίο ειδησεογραφικό περιοδικό, το Itogi, το οποίο βγαίνει σε συνεργασία με την Newsweek (ιδιοκτησία της Washington Post). Επίσης εκδίδει την εφημερίδα Sevodnya η οποία πουλάει ημερησίως περίπου 100.000 φύλλα. Έχει σχέσεις και με τον Rupert Murdoch (www.natall.com).
Όταν ο πρωθυπουργός Chernomyrdin έφθασε στις αρχές Φεβρουαρίου στην Washington για να συναντήσει τον πρόεδρο Clinton, τον συνόδευε ο Gusinsky. Την ημέρα της άφιξής τους ο δημοσιογράφος Georgie Anne Geyer έγραψε (Washington Times, Feb. 6): Ο Gusinsky είναι διευθυντής της Most Bank και της «ανεξάρτητης» Moscow TV… Η τράπεζά του ωστόσο ήταν γραμμένη στην λίστα της CIA όπου περιλαμβάνονταν οι Ρωσικές τράπεζες που έχουν σχέσεις με την Μαφία. Το 1994 έξω από την Most Bank δολοφονήθηκε ο τότε αγαπημένος πρόεδρος της KGB Aleksander Korzhakov και μετά από αυτό ο Gusinsky και η οικογένειά του διέφυγαν προσωρινά για το Λονδίνο. Η Most Bank είναι επίσης γνωστή σαν άντρο των αντρών της KGB.
Ο Gusinsky έχει έναν καινούριο ρόλο να παίξει. Έχει αυτοχαρακτηριστεί πρόεδρος του Ρωσικού εβραϊκού κογκρέσου και λέγεται ότι θα χρησιμοποιήσει όλες του τις διασυνδέσεις με την Αμερικάνικη εβραϊκή κοινότητα για να φωνάξει «διάκριση» κάθε φορά που κάποιος τολμήσει να κριτικάρει τις επιχειρηματικές του δραστηριότητες.
Οφείλουμε να αναγνωρίσουμε την λεπτή και επικίνδυνα κατάσταση που επικρατεί αυτή τη στιγμή στη Ρωσία όταν η υγεία του Γιέλτσιν είναι αβέβαιη και άντρες σαν τους Berezovsky και Gusinsky ετοιμάζονται να γεμίσουν το κενό που θα δημιουργηθεί. Κι έχουν μιλήσει ανοιχτά δημοσίως για την χρησιμοποίηση «συνταγματικών μέσων» όταν έρχεται η στιγμή για να διορίσουν κάποιον πρωθυπουργό από τις νέες εκλογές (για να αποφύγουν μια πιθανή νίκη του στρατηγού Aleksandr Lebed).
Δεδομένου ότι πολλοί μεγαλοπαράγοντες που στήριξαν την επανεκλογή του Γιέλτσιν, συμπεριλαμβανομένου και του Berezovsky, φαίνεται ότι προκάλεσε, αν όχι προσκάλεσε, αντι-εβραϊκές συνομωσιολογικές θεωρίες. Η αποτυχία του Γιέλτσιν να απολύσει τον Berezovsky πραγματικά βάζει σε κίνδυνο την δημοκρατία της Ρωσίας όσο και την κατάσταση των εκεί Εβραίων.

Mikhail Khodorkovsky

Σαν παιδί ο Mikhail Khodorkovsky ονειρευόταν όταν μεγαλώσει να γίνει διευθυντής εργοστασίου. Οι διευθυντές εργοστασίων ήταν ίσως οι πιο ισχυρές προσωπικότητες ανάμεσα στους κοινούς Ρώσους πολίτες. Όμως το όνειρό του σε κάθε περίπτωση ήταν απατηλό να και επεδίωξε αυτή την καριέρα του κάπως σταθερά. Σπούδασε στη Μόσχα

μηχανική ενώ ταυτόχρονα ήταν ενεργό μέλος της κομμουνιστικής νεολαίας (Kommosol) σε τέτοιο σημείο ώστε να είναι ηγετικός αντιπρόσωπος της επιτροπής της Kommosol, λόγω και της μόρφωσης και εκπαίδευσής του. Έμαθε τα πρωτόκολλα για να συναλλάσσεται με αξιωματούχους του κομμουνιστικού κόμματος και ανέπτυξε σχέσεις με τις οργανώσεις αυτού.
Παρά τις προσεκτικές του προετοιμασίες, δεν του δόθηκε η ευκαιρία να εργαστεί ως υπεύθυνος στην βιομηχανία άμυνας. Νόμιζε ότι αυτό είχε να κάνει με τις εβραϊκές ρίζες της οικογένειάς του. Τότε αποφάσισε να εισέλθει στον ιδιωτικό τομέα. Η επιχείρησή του ονομαζόταν Κέντρο Επιστημονικής – Τεχνολογικής Δημιουργικότητας Νεολαίας, αργότερα συντομευμένο στο όνομα MENATEP. Στην αρχή λειτουργούσε συνεταιριστικά, η μόνη εγκεκριμένη ιδιωτική επιχείρηση, αλλά αργότερα έγινε τράπεζα. Όπως πολλοί άλλοι επιχειρηματίες, έτσι και ο Mikhail Khodorkovsky προέβλεψε ότι τα κέρδη θα μπορούσαν να αυξηθούν γρήγορα και αποτελεσματικά με τις μεταπωλήσεις ηλεκτρονικών υπολογιστών.
Παρά το γεγονός ότι υπήρξαν μερικοί μέσα στο κομμουνιστικό κόμμα που εμπόδισαν τον δρόμο του στο να γίνει διευθυντής εργοστασίου, είχε σε γενικές γραμμές καλές σχέσεις με πολλούς επίσημους του κόμματος και μάλιστα εισήλθε στον επιχειρηματικό κόσμο με δική τους έγκριση. Είχε διοριστεί οικονομικός σύμβουλος του πρωθυπουργού της ρωσικής ομοσπονδίας το 1990, τις μέρες πριν την κατάρρευση της σοβιετικής ένωσης. Ήταν μια εξέχουσα θέση και του έδωσε σημαντικές επαφές και γνωριμίες.
Όταν το παλιό σύστημα κατέρρευσε, πολλές κρατικές επιχειρήσεις χρειάστηκαν πιστώσεις ενώ περίμεναν από την νέα κυβέρνηση να παρέχει κάποια χρηματική ροή. Η MENATEP παρείχε τέτοια πίστωση με αντάλλαγμα βεβαίως σημαντικές αμοιβές. Τοπικές κυβερνήσεις αναζήτησαν και αυτές με τη σειρά τους τις υπηρεσίες της MENATEP στην παροχή πίστωσης. Είχε δοθεί σχεδόν εύκολα ο ρόλος της MENATEP σαν οικονομικός μεσάζων ανάμεσα σε εθνικές κυβερνήσεις και κρατικές επιχειρήσεις και ανάμεσα σε εθνικές και τοπικές κυβερνήσεις, να διαχειρίζεται τραπεζικούς λογαριασμούς. Αυτή η πολιτική έδωσε στην MENATEP μεγάλες διασυνδέσεις με κυβερνητικούς αξιωματούχους οι οποίοι θα μπορούσαν να τη βοηθήσουν όταν αυτή αντιμετώπιζε κάποιο πρόβλημα γραφειοκρατίας ή ήθελε κάποια έγκριση.
Όταν άρχισε η ιδιοποίηση, η MENATEP απέκτησε πάρα πολλές επιχειρήσεις. Δεν ήταν άλλο ένα συστηματικό πλάνο της MENATEP από το να αρπάξει κάθε πιθανή αγορά που θα βρισκόταν. Η συνένωση επιχειρήσεων χαρακτηρίστηκε ως οικονομικός – βιομηχανικός όμιλος. Μερικοί της κυβέρνησης είδαν αυτούς τους ομίλους σαν την κατάλληλη αντικατάσταση για τις σοσιαλιστικές βιομηχανίες (www.forward.com)

Alexander Smolensky

Ο Alexander Smolensky κληρονόμησε το κύρος ενός παρείσακτου. Η γιαγιά του, απ' την πλευρά του πατέρα του, ήταν Εβραία από την Αυστρία η οποία διέφυγε από την Βιέννη ζητώντας πολιτικό άσυλο στην Μόσχα. Αλλά η Σταλινική Ρωσία ποτέ δεν μεταχειρίστηκε τέτοιους πολιτικούς πρόσφυγες σαν αληθινούς συντρόφους. Φοβόταν ότι ήταν μια αλλοδαπή μόλυνση, ακόμα κι αν ήταν ένθερμοι υποστηρικτές του κομμουνισμού, ίσως

ακριβώς το ότι δήλωναν ένθερμοι κομμουνιστές ήταν αυτό που τους ανησυχούσε επειδή πολλοί από αυτούς ίσως ήταν αντικομφορμιστές απέναντι στην παρούσα γραμμή του κόμματος. Έτσι η μητέρα του Alexander Smolensky, η οποία γεννήθηκε στην Αυστρία παρά το ότι μεγάλωσε στην Μόσχα, εξαιρέθηκε από τις περισσότερες θέσεις εργασίας και της ευκαιρίας της εκπαίδευσης. Η ζωή για την οικογένεια αποδείχτηκε ιδιαίτερα δύσκολη ιδιαίτερα όταν ο πατέρας του Alexander χώρισε τη γυναίκα του και παράτησε την ίδια και τα παιδιά της να μεγαλώσουν εξολοκλήρου μόνοι τους. Ο Alexander είχε μεγάλη περιφρόνηση για το σύστημα. Έδειχνε μονίμως ανίκανος να συνεργαστεί με αυτό. Όταν ζήτησε να του δοθεί το επίσημο έγγραφο ταυτοποίησής του, το περίφημο διαβατήριο εσωτερικού, θα μπορούσε να δηλώσει Ρωσική εθνικότητα λόγω της καταγωγής του πατέρα του, αντιθέτως όμως, επέλεξε να δηλώσει Αυστριακή εθνικότητα, από όπου καταγόταν η μητέρα του. Τέτοιου είδους ενέργειες τον οδήγησαν στον αποκλεισμό από κάθε είδους καριέρα εκτός αυτής ενός απλού επιχειρηματία. Όμως η επιχειρηματικότητα ήταν παράνομη στη Σοβιετική Ένωση κι έτσι ο Smolensky έζησε μια δύσκολη ζωή.
Η διετής υπηρεσία του στον Σοβιετικό στρατό έγινε στην Τιφλίδα, στην Γεωργία. Πολεμούσε το σύστημα μέσα από τον στρατό ενώ ταυτόχρονα ένας φίλος του μαζί με αυτόν εκμεταλλεύτηκαν την πρόσβαση που είχαν στην τύπωση εφημερίδων του στρατού για να ξεκινήσουν μια μικρή επιχείρηση τύπωσης μπίζνες καρτών. Η επιχείρηση αν και δεν ήταν τίποτα το σπουδαίο, τους βοήθησε αρκετά ώστε να μάθουν την τέχνη της τυπογραφίας και τις δεξιοτεχνίες της.
Όταν ο Smolensky επέστρεψε στην Μόσχα μετά την διετή αποστολή του στον στρατό – είχε αναγκαστεί ο ίδιος να αρπάξει τα ντοκουμέντα απαλλαγής του από τον στρατό από το γραφείο του υπαλλήλου, ο οποίος υποτίθεται θα του τα έδινε ο ίδιος – συνέχισε να ασχολείται με την τυπογραφία. Βρήκε μια δουλειά ως επιβλέπων σε τμήμα τυπογραφείου ενός βιομηχανικού υπουργείου. Αναγκάστηκε μάλιστα να δουλέψει σε δύο δουλειές για να μπορέσει να επιβιώσει. Συνειδητοποίησε πως στην εποχή της Σοβιετικής καταστολής έναντι της μη εγκεκριμένης λογοτεχνίας, το να έχει πρόσβαση σε τυπογραφείο ήταν κάτι πολύ σημαντικό.
Την εποχή εκείνη οι άνθρωποι δημοσίευαν κείμενα με τον επίπονο τρόπο τυπώνοντας τη μία φορά λίγες κόπιες, ένα πρωτότυπο και τα υπόλοιπα όσες κόπιες μπορούσε να βγάλει ο τυπογράφος. Επιπλέον, πέρα του ότι ήταν βαρετό, ήταν και επικίνδυνο αλλά ήταν πρόθυμοι να το κάνουν. Η πρόσβαση στην διαδικασία τύπωσης ανακούφισαν τους συγγραφείς που δούλευαν με τον παραπάνω τρόπο από το να τυπώνουν και να ανατυπώνουν τα έργα τους. Ο Smolensky μεταξύ άλλων είχε τυπώσει και την Βίβλο. Αυτό δεν ήταν κάτι το τεχνικά ανατρεπτικό αλλά ήταν έγκλημα το να χρησιμοποιείς κρατικά κτίρια υπηρεσιών για ιδιωτικές επιχειρήσεις όπως έκανε ο Smolensky.
Στο διάστημα αυτό ο Smolensky ανέπτυξε την εμπειρία και την ικανότητα στο να βρίσκει και να αποκτά τα απαραίτητα υλικά για την επιχείρησή του. Στις σοσιαλιστικές οικονομίες το έλλειμμα είναι χρόνιο, και δεν έγκειται κάποιο πρόβλημα πουλώντας προϊόντα συγκεντρώνοντας τις πρώτες ύλες. Ενώ στις δυτικές οικονομίες το πρόσωπο κλειδί στις επιχειρήσεις είναι ο πωλητής, στις σοσιαλιστικές οικονομίες το πρόσωπο αυτό είναι ο παραγωγός ή αυτός που βρίσκει τις πρώτες ύλες.
Η παράνομη τυπογραφική επιχείρηση του Smolensky αναφέρθηκε στις αρχές και έτσι τον

συνέλαβαν. Ενώ όμως θα έπρεπε να κατηγορηθεί με τις πιο βαριές κατηγορίες επειδή λειτουργούσε μια παράνομη τυπογραφική επιχείρηση, το οποίο ανατράπηκε στη συνέχεια, καταδικάστηκε με την κατηγορία ότι είχε κλέψει σημαντική ποσότητα τυπογραφικού μελανιού! Καταδικάστηκε λοιπόν σε 2 χρόνια καταναγκαστικής εργασίας ως οικοδόμος έξω από την Μόσχα και του απαγορεύτηκε η οποιαδήποτε πρόσβαση στην απόκτηση περιουσίας και χρημάτων. Η καριέρα του σαν τυπογράφος έληξε αποτελεσματικά αλλά η νέα του εργασία ήταν μια πολύ καλή αντικατάσταση.
Αφού έκτισε την ποινή του ο Smolensky συνέχισε αυτήν την εργασία. Η ικανότητά του να κάνει αυτό που πρέπει όταν αυτό χρειάζεται να γίνει, του έδωσε την αποδοχή ενός πολύτιμου και αποτελεσματικού διαχειριστή. Μάλιστα, αυτή του η αποτελεσματικότητα εξαρτιόταν από την ικανότητά του να βρίσκει πάντα τα ζητούμενα υλικά, απαραίτητα για την οικοδόμηση. Οι αρχές αναγνώρισαν πως ο Smolensky ήταν μια πραγματική επανάσταση στο σύστημα και συνειδητοποίησαν ότι οι οργανωτικές του ικανότητες θα τους ήταν πολύ χρήσιμο να έχουν πρόσβαση σε αυτές. Και η περιφρόνηση του Smolensky για το σύστημα δεν είχε κάποιο ιδεολογικό υπόβαθρο, παρά κάτι περισσότερο προσωπικό και γι' αυτό τον λόγο δεν τον αντιμετώπισαν σαν επαναστάτη αλλά σαν κοινό αγροίκο.
Σαν επιτηρητής της ομάδας οικοδόμησης έπρεπε να συμμορφωθεί με την κατευθυντήρια πολιτική που απόρρεε από την κρατική ιεραρχία. Ο Γκορμπατσόφ εγκαινίασε καμπάνια κατά του αλκοολισμού η οποία απαιτούσε κάποιον επιτηρητή για να αναφέρει τις ποινές εκείνων των εργαζομένων για υπερβολική χρήση αλκοόλ. Ο Smolensky νόμιζε πως κάτι τέτοιο ήταν ουτοπικό αλλά έπρεπε να δείξει κάποιο σημάδι υποχωρητικότητας.
Αργότερα, το 1986, υπήρξε μια καμπάνια κατά του «αδικαιολόγητου εισοδήματος» η οποία σκόπευε στο να ελέγξει μερικώς την διαφθορά αλλά παράλληλα έγινε στόχος των περισσότερων μικρομεσαίων επιχειρηματιών Ρώσων. Λίγο αργότερα έγινε αντιληπτό πως το να κατηγορούνταν άνθρωποι για τέτοιου είδους πηγών εισοδήματος ήταν λάθος και ανακοινώθηκε νόμος που προέβλεπε ότι η ιδιωτική εργασία ήταν επιτρεπτή (στις χώρες της Α. Ευρώπης όπως και στη Ρωσία είχε εφαρμοστεί το οικονομικό μοντέλο της «σχεδιασμένης οικονομίας», το οποίο απαγόρευε στην ουσία την ελευθερία ιδιωτικής πρωτοβουλίας στον εργατικό τομέα. Όλες οι επιχειρήσεις, όλων των κλάδων ήταν υπό την αυστηρή εποπτεία του κράτους και η κεντρική εξουσία ρύθμιζε τη λειτουργία τους. Όπως ήταν φυσικό, το μοντέλο αυτό δημιούργησε ένα αφόρητα γραφειοκρατικό σύστημα και τελικά απέτυχε. Εφαρμόστηκε στην Σοβιετική Ένωση μετά το 1917 υπό την μορφή του «πενταετούς προγράμματος ανάπτυξης»). Αυτό άνοιξε το κουτί της Πανδώρας. Ήταν πλέον επίσημα επιτρεπτό να μπορούν οι άνθρωποι να στήνουν πάγκους έξω στους δρόμους και να πουλάνε τα προϊόντα τους. Δεν ήταν μονάχα η επανάσταση της ελεύθερης αγοράς αλλά ένα βήμα προς τη σωστή κατεύθυνση.
Η ακριβής φρασεολογία ήταν πολύ σημαντική. «Ατομική» σήμαινε ακόμη την απαγόρευση πρόσληψης τρίτου αφού ήταν εντελώς αντίθετο στο μαρξιστικό δόγμα. Επιχειρήσεις που θα διευθύνονταν από έναν ατομικά με την παράλληλη βοήθεια της οικογενείας του, ήταν αυστηρά περιορισμένες. Οι αρχές αποφάσισαν να διορθώσουν αυτόν τον περιορισμό του μαρξιστικού δόγματος. Θα ήταν επιτρεπτό εάν μια ομάδα ατόμων ασχολούνταν με επιχειρήσεις και μπορούσαν να την μετασχηματίσουν σε

συνεταιριστική. Οι συντάκτες του νόμου περί συνεταιρισμών το 1988, δεν έβαλαν αρκετούς περιορισμούς σχετικά με τη φύση των επιτρεπομένων συνεταιριστικών επιχειρήσεων, τόσους όσοι ήταν αναμενόμενοι. Συγκεκριμένα, ο νόμος επέτρεπε την δημιουργία οικονομικών συνεταιριστικών υπηρεσιών.
Ακολουθώντας την προκήρυξη του νόμου, οι ανώτεροι διαχειριστές του Smolensky του διέταξαν να σχηματίσει μια συνεταιριστική επιχείρηση. Στην αρχή ήταν κάπως απρόθυμος και διστακτικός, λόγω του ότι ήταν ασαφές τι και πως θα δούλευε αυτή η επιχείρηση. Τελικά το έκανε και την ονόμασε "Moscow-3".
Χωρίς κεφάλαιο και συγκεκριμένη αγορά στην οποία απευθυνόταν, στην αρχή η επιχείρηση επιδιδόταν στο να μαζεύει άχρηστα υλικά. Εξαιτίας του ότι οι επίσημες πηγές για την εύρεση οικοδομικών υλικών ήταν προσδιορισμένη γραφειοκρατικά, ήταν πολύ δύσκολη η εύρεσή τους. Η εταιρία του Smolensky αναλάμβανε κατεδαφίσεις κτιρίων κι έτσι «έσωζε» τα πολύτιμα αυτά υλικά. Από εκεί και πέρα ανέλαβε την οικοδόμηση κτιρίων, τα λεγόμενα "dachas". Η επιχείρηση πήγαινε καλά. Λίγο αργότερα τα κέρδη είχαν συσσωρευτεί. Αν και τεχνικά ήταν συνεταιριστική, στην ουσία ήταν ολοκλήρου επιχείρηση του Smolensky. Ήταν απρόθυμος να κρατήσει τα κέρδη στις κρατικές τράπεζες εκείνη τη χρονική περίοδο, αλλά για να τα φέρει εις πέρας επιχειρηματικά, χρειαζόταν τις οικονομικές ενέργειες μιας τράπεζας. Οι τράπεζες ήταν ή τουλάχιστον ήταν πιο πρόσφατα, κρατικές, γραφειοκρατικές αντιπροσωπείες. Όταν οι τράπεζες έγιναν συνεταιριστικές, για να εκτελέσουν κάποια συναλλαγή θα είχαν ερωτηθεί λεπτομερώς για τις δραστηριότητές της. Οι εκτελέσεις των ζητουμένων υπηρεσιών από τις τράπεζες ίσως ήταν πολύ λιγότερες από τις ζητούμενες υπηρεσίες και σύντομα έγινε απαραίτητο να προσφέρουν «δώρα» και δωροδοκίες για να πραγματοποιήσουν κάποια ζητούμενη ενέργεια.
Ο Smolensky τότε συνειδητοποίησε ότι ο νόμος περί συνεταιρισμών επέτρεπε την δημιουργία τραπεζών κι αυτών συνεταιριστικών. Έτσι δημιούργησε την τράπεζα "Stolichny". Ήταν στις αρχές της δεκαετίας του 1990 όταν η οικονομία και γενικά οι οικονομικές σχέσεις ήταν σε μεγάλη αναταραχή. Υπήρχε υπερπληθωρισμός λόγω του ότι η κεντρική τράπεζα της Ρωσίας (άλλοτε τράπεζα "Gosbank" του κομμουνιστικού συστήματος σχεδιασμένης οικονομίας υπό την διοίκηση του Viktor Gerashchenko) εξέδωσε υπερβολικές ποσότητες χρήματος. Οι νόμοι ήταν ασαφείς και το μέλλον της Ρωσίας δεν είχε σταθεροποιηθεί. Ο τραπεζικός δανεισμός δεν μπορούσε να επιτευχθεί. Η τράπεζα του Smolensky έπρεπε να ακολουθήσει πολιτικές και στρατηγικές καθώς προχωρούσε. Προφανώς πολλές από τις αρχικές επιχειρήσεις ήταν στα όρια την νομιμότητας. Όμως η τράπεζά του επιβίωσε και έβγαλε πολλά κέρδη. Σύντομα ο Smolensky έκανε την τράπεζα πυρήνα των επιχειρηματικών του δραστηριοτήτων. Και αφού η αγορά της Ρωσίας καταστάλαξε σε αυτήν την τράπεζα, επόμενο ήταν να γίνει αυτή περισσότερο συμβατική. Αλλά χρειαζόταν κάτι με περισσότερες ευκαιρίες. Αποφάσισε να διευθύνει την εταιρεία οικοδόμησης του.

Vladimir Potanin

Ο Vladimir Potanin προερχόταν από οικογένεια, η οποία βρισκόταν σε υψηλή θέση στην

ιεραρχία του κομμουνιστικού καθεστώτος. Ο πατέρας του ανήκε στην κεντρική επιτροπή του κομμουνιστικού κόμματος και υπηρέτησε στο υπουργείο εμπορίας. Μετά την πανεπιστημιακή του εκπαίδευση ο Vladimir Potanin επίσης προσχώρησε στο υπουργείο εμπορίας. Κάπου στα 1989, αυτός και οι συνεταίροι του εγκαθίδρυσαν στο υπουργείο εταιρεία συναλλαγών και με την υποστήριξη του υπουργείου αλλά και της ιεραρχίας του κομμουνιστικού καθεστώτος, η φίρμα επέτυχε. Το επαγγελματικό του παρασκήνιο σχετίζεται με την διοχέτευση κερδών από το κομμουνιστικό κόμμα σε επιχειρήσεις. Μετά την επιτυχία την εταιρίας, ο Vladimir Potanin ίδρυσε 2 τράπεζες, την Onexim και την MFK. Πολλές από τις κρατικές επιχειρήσεις μεταβίβασαν τους λογαριασμούς τους στις εν λόγω τράπεζες με αποτέλεσμα να γίνουν η τρίτη και τέταρτη από τις μεγαλύτερες τράπεζες αντίστοιχα. Η αναπόφευκτη ελάχιστη ένδειξη είναι ότι οι εταιρίες του Potanin είναι γόνος του κομμουνιστικού κόμματος, αντιπροσωπεύοντας την παλιά οργάνωση αποκομμένη από ιδεολογικά μυθεύματα.
Το 1995 ο Potanin με την υποστήριξη και άλλων ολιγαρχών, πρότεινε ένα σχέδιο στο συμβούλιο υπουργών της Ρωσικής κυβέρνησης να μετατραπούν όλα τα κέρδη προερχόμενα από δανεισμό σε μετοχές. Με αυτό το σχέδιο η Ρωσική κυβέρνηση αντάλλαξε την κυριότητα κρατικών βιομηχανιών στερημένων από κεφάλαια σε μετοχές. Την συγκεκριμένη στιγμή η Ρωσική κυβέρνηση ήταν εξαιρετικά φτωχή σε κεφάλαια κι έτσι δέχτηκε το σχέδιο. Το σχέδιο αυτό καλύφθηκε με την μορφή πλειστηριασμού. Μόνο κάποιοι εκλεκτοί ξεχωριστά δημοπρατείς ήταν καλεσμένοι σε αυτές τις δημοπρασίες και η κόρη του Μπορίς Γιέλτσιν, η Τάνια, είχε μεγάλη επιρροή στην απόφαση για το ποιοι θα ήταν καλεσμένοι σε αυτές (www.natall.com)

Vladimir Vinogradov

Τις αβέβαιες μέρες της πτώσης του Σοβιετικού συστήματος, ο Vladimir Vinogradov, αργότερα υπάλληλος Εθνικής τράπεζας, ίδρυσε το 1988 μια εμπορική τράπεζα, την Inkombank. Ο Vinogradov και οι φίλοι του δημιούργησαν το μοντέλο της λειτουργίας της τράπεζας έχοντας επενδύσει μικρό κεφάλαιο ωσότου αυτή απέκτησε έναν αριθμό από ευυπόληπτους επενδυτές. Ανάμεσα στους επενδυτές αυτούς υπήρξε και η Sokol (εταιρεία κατασκευής αεροσκαφών), η Transneft (διακίνηση πετρελαίων) και το ίδρυμα Plekhanov. Οι εν λόγω επενδυτές έδωσαν στην Inkombank αρκετή αξιοπιστία ώστε να αιτήσει πίστωση από την κεντρική τράπεζα της Σοβιετικής Ένωσης. Εναντίον κάθε δυσπιστίας, η Inkombank κατάφερε να αποσπάσει εμπορική πίστωση ύψους 10 εκατομμυρίων ρουβλιών.
Σε διάστημα πάνω από 10 χρόνια, η Inkombank επεκτάθηκε σε μεγάλο βαθμό τόσο σε απόθεμα όσο και σε περιουσία. Την στιγμή της οικονομικής κατάρρευσης της Ρωσίας, η Inkombank είχε γίνει η δεύτερη μεγαλύτερη ιδιωτική τράπεζα στη χώρα από άποψη αποθεμάτων και τρίτη όσον αφορά το ενεργητικό της. Έπαιξε σημαίνοντα ρόλο στην χρηματοδότηση εμπορικών συναλλαγών της Ρωσίας με άλλες χώρες. Η Inkombank απέκτησε οικονομική κυριαρχία και έλεγχο σε μερικές επιχειρήσεις, στις οποίες επένδυε, μεταξύ αυτών και την Sokol, την Transneft και την Magnitagorsk Steel. Το 1996, η κεντρική τράπεζα της Ρωσίας κήρυξε την Inkombank τράπεζα με ανεπαρκή αποθέματα.

Αυτό είχε σαν αποτέλεσμα να χάσει μέρος των αποταμιεύσεων της, όμως κατάφερε να επιβιώσει και έτσι ο Vladimir Vinogradov ορίστηκε αντιπρόεδρος των Ρώσων τραπεζιτών και των συνεταιρισμών τους.
Η Inkombank μαζί με πολλές άλλες τράπεζες ζημιώθηκαν από την οικονομική αναταραχή του Αυγούστου το 1998, όταν η Ρωσία παραβίασε κάποιες δεσμευτικές της υποχρεώσεις. Η Inkombank έγινε αναξιόπιστη και το ενεργητικό της μειώθηκε αρκετά, αποκτώντας έτσι χρέη. Παρά τον ανταγωνισμό μεταξύ του Vinogradov και των επισήμων της κεντρικής τράπεζας, δόθηκε στην Inkombank δωρεά ύψους 100 εκατομμυρίων δολαρίων για να επιβιώσει, αλλά αυτό έγινε προσωρινά. Η Inkombank ανακηρύχθηκε εντελώς αφερέγγυα και μάλιστα υπήρξαν κατηγορίες ότι το μάνατζμεντ της μετέφερε με παράνομο τρόπο κέρδη από την τράπεζα σε «βοηθούς» της έξω της χώρας (www.natall.com).

Mikhail Friedman

Ο Mikhail Friedman κατάγεται από το Λβοβ, μια πόλη στη Δυτική Ουκρανία, η οποία υπήρξε κάποτε υπό, προσωρινά, Πολωνική κατοχή, αργότερα επίκτητη από τα σοβιετικά στρατεύματα κατά την διαίρεση της Πολωνίας από τον Στάλιν και τον Χίτλερ το 1939. Ο Mikhail Friedman κατάγονταν από εβραϊκή οικογένεια, όπως ακριβώς και οι άλλοι 4 από τους 6 ολιγάρχες. Εισήχθη σε ίδρυμα ανώτατης εκπαίδευσης στην Μόσχα. Την δεκαετία του '80, την εποχή της παρακμής του κομμουνιστικού συστήματος, δεν ήταν αναγκαίο να εργαστεί κανείς εξοντωτικά για να εξασφαλίσει τα ως προς το ζην. Βέβαια το βιοτικό επίπεδο παρέμενε χαμηλό, ωστόσο, και ίσως εξαιτίας αυτού, οι άνθρωποι δεν ήταν αναγκασμένοι να εργάζονται υπερβολικά. Ήταν η εποχή η οποία σύμφωνα από κάποιον ανώνυμο Ρώσο πολίτη σκιαγραφείται ως εξής: Προσποιούνται πως μας πληρώνουν και 'μεις προσποιούμαστε πως εργαζόμαστε.
Η περίοδος αυτή κατά την οποία το χαμηλό αίσθημα του καθήκοντος σε συνδυασμό με την εγγύηση απόκτησης των απολύτως απαραιτήτων που εξασφαλίζουν τα προς το ζην, είναι μια περίοδος που κάποιος θα μπορούσε να κοιτάξει πίσω του νοσταλγικά. Καθώς οι ανέσεις της ζωής ήταν ανέφικτες για τους περισσότερους, υπήρχε μεγαλύτερη άνεση να ασχοληθεί κανείς με την λογοτεχνία και τις τέχνες γενικότερα. Το Σοβιετικό σύστημα υποστήριζε ενεργά το θέατρο, τον χορό και άλλου είδους καλλιτεχνικές δραστηριότητες, παρόλα αυτά όμως τα εισιτήρια δεν διανέμονταν μέσω της αγοράς, παρά μέσω «πολιτικής βάσης». Δηλαδή εάν κάποιος επιθυμούσε να αποκτήσει ένα εισιτήριο, θα έπρεπε να έχει τις κατάλληλες επαφές με κάποιον άλλον που θα μπορούσε να του το προσφέρει ή να περιμένει στην σειρά για να το αποκτήσει από τις επίσημες αρχές. Μερικοί μαθητές έβγαλαν αρκετά χρήματα μεταπωλώντας αυτά τα εισιτήρια ή περιμένοντας στην σειρά για λογαριασμό τρίτων. Οι μαθητές που εμπλέκονταν σε αυτή την δραστηριότητα, στην ουσία στη μαύρη αγορά, έγιναν γνωστοί ως η «Μαφία του Θεάτρου». Ο Mikhail Friedman είδε πως κάτι τέτοιο του έδινε μια σπουδαία ευκαιρία να συστηματοποιήσει αυτές τις παράνομες διαδικασίες κάνοντας την μαύρη αγορά των εισιτηρίων μια πραγματική επιχείρηση.
Όχι μόνο απέκτησε πολύτιμη πείρα σε θέματα μπίζνες, αλλά ταυτόχρονα γνώρισε

συναδέλφους, οι οποίοι μαζί με αυτόν ίδρυσαν το λεγόμενο γκρουπ «Άλφα», έναν επιχειρηματικό κολοσσό που διαπραγματεύονταν με πωλήσεις πετρελαίου και μεταξύ άλλων διάφορα οικονομικά και βιομηχανικά εμπορεύματα προς ανταλλαγή. Επίσης έμαθε να «λαδώνει» το πολιτικό κατεστημένο για να κερδίζει αυτό που ήθελε.
Το «Άλφα» γκρουπ δεν ιδρύθηκε ωστόσο αμέσως. Αντιθέτως, ο Mikhail Friedman καταπιάστηκε με μικρές επιχειρήσεις με τη μορφή συνεταιριστικών. Τέτοιου είδους εταιρίες ήταν επιτρεπτές από την πολιτική της περεστρόικα που εφάρμοσε ο Γκορμπατσόφ. Μία από τις πρωταρχικές επιτυχίες ήταν το πλύσιμο παραθύρων κτιρίων κρατικών εταιριών. Κανείς δεν είχε σκεφτεί στο παρελθόν να δημιουργήσει τέτοιου είδους επιχείρηση. Από την επιτυχία αυτή ο Friedman και οι συνέταιροί του προχώρησαν σε εισαγωγές και εξαγωγές. Ήταν εξαιρετικά επικερδές να εξάγεις πετρέλαιο όταν η τιμή του πετρελαίου στην Σοβιετική ένωση ήταν κατά πολύ χαμηλότερη από αυτήν της παγκόσμιας αγοράς. Ήταν επίσης πολύ προσοδοφόρο το να εισάγει ηλεκτρονικούς υπολογιστές. Ο Friedman και οι συνέταιροί του εμπλάκηκαν σε όλες αυτές τις δραστηριότητες. Αλλά για να το επιτύχουν αυτό, έπρεπε να μοιράζονται τα κέρδη τους «λαδώνοντας» τους γραφειοκράτες που έλεγχαν το σύστημα.

ΠΟΛΙΤΙΚΗ ΔΙΑΦΘΟΡΑ

Χωρίς ειλικρινή και αποτελεσματική πολιτική ηγεσία, η ευημερία της πλειοψηφίας του Ρωσικού λαού παραμένει απατηλή ελπίδα. Μέχρι τώρα είναι δύσκολο να πιστέψουμε ότι η κυβέρνηση Γιέλτσιν θα παρέχει τη σωστή καθοδήγηση προς το σκοπό αυτό.
Κατά τη διάρκεια των εκλογών των τελευταίων ετών οι Ρωσικές τράπεζες διοχέτευσαν τεράστιες ποσότητες χρημάτων για να ευνοήσουν πολιτικούς υποψήφιους. Κάποιοι υποστήριζαν το εθνικιστικό ή κομμουνιστικό κόμμα και τους υποψηφίους τους ενώ αυτοί που υποστήριζαν τον Γιέλτσιν ανταμείβονταν. Έτσι όταν ο Γιέλτσιν ίδρυσε την νέα μετά εκλογική του κυβέρνηση διόρισε τον τότε 35χρονο Vladimir Potanin πρόεδρο και συνιδρυτή μια από τις μεγαλύτερες ιδιωτικές τράπεζες, την Onexim Bank.
Επειδή ο Γιέλτσιν οφείλει σε μεγάλο βαθμό την επανεκλογή του τον Ιούλιο του 1996 στην οικονομική υποστήριξη και προβολή από τα ΜΜΕ των Ρώσων πλουτοκρατών, η κυβέρνησή του περιφρονείται σαν ένα όργανο υπόλογο σε ξένα συμφέροντα. Αν και πολλοί επίσημοι του κομμουνιστικού κόμματος (συμπεριλαμβάνοντας και τον ίδιο τον Γιέλτσιν) όπως και πολλοί αξιωματούχοι της KGB, συνεχίζουν να κατέχουν θέσεις κλειδιά στη Ρωσία, η κυβέρνηση Γιέλτσιν αναγνωρίζεται ευρέως ως ελεγχόμενη από τους Αμερικανούς και σαν καθεστώς διεθνιστικό. Ο αρχηγός του επιτελείου του και βασικός του οικονομικός σύμβουλος, Anatoly Chubais (41 ετών) εκτιμάται πως στην καλύτερη περίπτωση είναι πιόνι της Αμερικής και στην χειρότερη, πράκτορας της CIA.
Όσοι αντιτάσσονται του Γιέλτσιν και των οπαδών του αποτελούν μια πληθώρα εθνικιστικών παρατάξεων: εθνικομπολσεβίκοι, εθνικοσοσιαλιστές, μέχρι και εθνικοκαπιταλιστές! Όλοι σε γενικές γραμμές πιστεύουν σε έναν υγιή, εθνικά συνειδητοποιημένο ρωσικό λαό ικανό να υπερασπιστεί και να επαναφέρει τον ήδη επικίνδυνα κατασπαταλημένο εθνικό και πολιτιστικό χαρακτήρα της Ρωσίας (βλέπε E. Zundel, "My Impressions of the new Russia", Sept.-Oct. 1995 Journal, σελ. 2-8).

Άνετα, το πιο δημοφιλές πολιτικό πρόσωπο της Ρωσίας σήμερα είναι ο στρατηγός Aleksandr Lebed, παρασημοφορημένος από τον πόλεμο του Αφγανιστάν και συμμέτοχος στις αναταραχές με την Τσετσενία. Ακόμα και οι ίδιοι οι επικριτές του παραδέχονται την ειλικρίνειά του. «Οι απλοί Ρώσοι πολίτες είναι στην πραγματικότητα πολύ πιο μακριά από τους μοχλούς εξουσίας σήμερα ακόμη κι από τότε που κυβερνούσε ο κομμουνισμός» δηλώνει ο Lebed. Και συμπληρώνει ότι η μισή οικονομία της Ρωσίας είναι υπό τον έλεγχο «μιας μικρής ομάδας τραπεζών και οικονομικών – βιομηχανικών παραγόντων ενώ το άλλο μισό ελέγχεται από τη Μαφία» (Newsweek, March 17, 1997).
Για να προστατέψουν την αυτοκρατορία των μπίζνες του οι πλουτοκράτες γύρω από τον Γιέλτσιν προφανώς θα κάνουν οτιδήποτε δυνατό για να κρατήσουν τον Lebed και οποιονδήποτε άλλο Ρώσο πατριώτη, ανεξαρτήτως δημοτικότητας, μακριά από την απόκτηση εξουσίας.
Και δεν αποτελεί έκπληξη ότι ο Lebed διαμαρτύρεται ότι έχει γίνει άφαντος από τις σελίδες και τα προγράμματα των βαρόνων των ΜΜΕ. Επιπλέον καμία τράπεζα δεν θα τον βοηθήσει οικονομικά φοβούμενη κάποια τιμωρία από το Κρεμλίνο (Newsweek, March 17, 1997).
Σύμφωνα με αναφορές (Washington Times, Feb. 8 1997) ο πρωθυπουργός Chernomyrdin μαζί με τον ηγέτη του Κομμουνιστικού κόμματος Gennady Zyuganov είχαν συζητήσει την πιθανότητα ίδρυσης μιας πολιτικής συμμαχίας για να κρατήσουν τον Lebed μακριά από την εξουσία σε περίπτωση θανάτου του Γιέλτσιν. Ο Chernomyrdin και μερικοί υποστηρικτές του, μεταξύ αυτών αρκετοί τραπεζίτες της Μόσχας, λέγεται ότι φοβούνταν μια πιθανή σύλληψή τους λόγω της εκστρατείας κατά της διαφθοράς που είχε κηρύξει ο Lebed σε ολόκληρη τη χώρα (ο Chernomyrdin και ο Zyuganov υπήρξαν προσωπικοί φίλοι 6 ολόκληρα χρόνια από τότε που υπηρέτησαν μαζί στην Κεντρική Επιτροπή του Ρωσικού κομμουνιστικού κόμματος).
Για να αντιμετωπίσουν οι αρχές το συνεχές αυξανόμενο εθνικιστικό φρόνημα, θεώρησαν πως θα έπρεπε να λάβουν μέτρα κατά των πιο ακραίων εκδηλώσεων και εκφράσεών του. Έτσι λοιπόν ο δήμαρχος της Μόσχας απαγορεύει την έκθεση ή πολιτική χρήση συμβόλων που σχετίζονται με το Τρίτο Ράιχ, τα οποία υποκινούν την βία σε μια πολυπολιτισμική κοινωνία και καλλιεργούν τον εξτρεμισμό. Απαγορευμένες επίσης θεωρούνται οι στολές με την Σβάστικα και η χρήση του αρχαίου Ρωμαϊκού χαιρετισμού.

Ο κρίσιμος ρόλος των Εβραίων

Κανείς δεν μπορεί πραγματικά να καταλάβει την πολυτάραχη κοινωνική, πολιτική και οικονομική κατάσταση της Ρωσίας χωρίς να λάβει υπόψη τον ρόλο των Εβραίων τόσο στο παρελθόν όσο και σήμερα.
Κατά την εποχή της Σοβιετίας οι Εβραίοι έπαιξαν σημαντικό ρόλο, ίσως κυρίαρχο, ρόλο στην ηγεσία του Κομμουνιστικού κόμματος και την οικονομική, πολιτιστική και ακαδημαϊκή ζωή (βλέπε M. Weber, The Jewish Role in the Bolshevik Revolution and the early Soviet regime, Jan. Feb. 1994, Journal, σελ. 4-14). Σήμερα οι Εβραίοι κατέχουν νευραλγικές θέσεις που τους παρέχουν πλούτη και κύρος. Αν και αποτελούν μονάχα το 3% του συνολικού πληθυσμού οι Εβραίοι έχουν δύναμη δυσανάλογη του πληθυσμού

τους. Όπως ανέφερε η London Times πρόσφατα (Jan. 27, 1997): επιφανείς Εβραίοι απολαμβάνουν σημαντικές θέσεις εξουσίας στην πολιτική, στα ΜΜΕ και στον ιδιωτικό τομέα και έχουν αναδυθεί από την αφάνεια σαν τα πιο δημιουργικά και ταλαντούχα μυαλά της Ρωσίας. Ο Boris Berezovsky, ο πιο επηρεάζων ρωσοεβραίος και ηγετικός αντιπρόσωπος του Συμβουλίου Ασφαλείας διευθύνει μια αυτοκρατορία επιχειρήσεων δεν δίστασε να καυχηθεί πρόσφατα ότι η χώρα ήταν υπό τον έλεγχο 7 τραπεζιτών από τους οποίους οι περισσότεροι ήταν Εβραίοι.
Αν κι ο αντισημιτισμός αποτελεί ακόμα ένα υπόγειο ρεύμα στη Ρωσική κοινωνία και θα μπορούσε να έρθει στην επιφάνεια από την κατάληψη της εξουσίας από έναν εθνικιστή ηγέτη, προς στιγμήν το αντιεβραϊκό αίσθημα σπανίως εκφράζεται ανοιχτά.
Πέρα από επιχειρηματίες όπως ο Berezovsky και ο Gusinsky, πρόσφατο άρθρο της Forward (April 4, 1997) παραθέτει κι άλλους υψηλούς κυβερνητικούς όπως ο Boris Nemstov, υπουργό Κοινωνικής Πρόνοιας, ο Yakov Urinson, υπουργός του Υπουργείου Οικονομικών και ο Aleksandr Livshits, ηγετικό στέλεχος της κυβέρνησης Γιέλτσιν.
Ο αντισημιτισμός ήταν αυστηρά απαγορευμένος τα χρόνια της Σοβιετίας. Σήμερα το αντιεβραϊκό αίσθημα δεν είναι μόνο ευρέως διαδεδομένο αλλά μερικές φορές εκφράζεται βίαια και ανοιχτά παρά την αποδοκιμασία της κυβέρνησης Γιέλτσιν. Ρωσικές εφημερίδες όλο και πιο συχνά συζητούν τα εθνικά και οικονομικά ζητήματα της χώρας τους, την επαναφύπνιση του Ρωσικού εθνικισμού και τον ρόλο των Εβραίων στην Ρωσική κοινωνία σε σχέση με την αυξανόμενη διαμάχη μεταξύ εθνικισμού και διεθνισμού. «Δεν είναι κρίμα ότι ο αντισημιτισμός στη Ρωσία συνεχώς αυξάνεται σαν χρυσάνθεμα σε κήπο» σχολιάζει σαρκαστικά η εθνικιστική εφημερίδα Zavtra (No. 47, Nov. 1996).
Ακόμη κι ο ίδιος ο Gennady Zyuganov, ηγέτης του ανανεωμένου κομμουνιστικού κόμματος έγραψε στο βιβλίο του «I Believe In Russia»: «η ιδεολογία, η κουλτούρα και η νόηση των ανθρώπων του Δυτικού κόσμου έγινε όλο και περισσότερο επηρεασμένη από τους διασκορπισμένους ανά τον κόσμο Εβραίους. Η επιρροή αυτή δε μεγάλωνε μέρα με τη μέρα, αλλά ώρα με την ώρα».
Αντικατοπτρίζοντας την γενική απογοήτευση των Ρώσων το περιοδικό Zavtra με κεντρικό άρθρο του (Nov. 1996, No. 48) κατηγορεί μια ομάδα «13 τραπεζιτών αποστόλων» ότι απέκτησαν τον έλεγχο της χώρας. Συνεχίζοντας, προειδοποιούσε τους αναγνώστες:…Το ένα τρίτο του Συντάγματος έχει διαλυθεί ακριβώς κάτω από τη μύτη σου τα τελευταία 5 χρόνια και από σήμερα θα ζεις κάτω από την δικαιοδοσία των Εβραίων τραπεζιτών των οποίων τα πορτοφόλια προστατεύουν τους δολοφόνους των (τηλεοπτικών σταθμών) ORT και NTV.
Μερικοί πληροφορημένοι Ρώσοι είναι ενήμεροι της ειδικής σχέσης μεταξύ Αμερικής και Ισραήλ και της τεράστιας επιρροής του εβραϊκού λόμπυ, της ειδικής μεταχείρισης από της αρχές για τους μετανάστες (INS) σε μετανάστες Εβραίους και της έγνοιας των ΗΠΑ για την ευημερία των Εβραίων. Επομένως οι Ρώσοι εθνικιστές τείνουν να βλέπουν τους Εβραίους καπιταλιστές της χώρας τους σαν πράκτορες των ΗΠΑ.
Αγωνιώντας για μια βίαιη ξαφνική εξέγερση οι Ρωσοεβραίοι, σύμφωνα με δημοσίευμα του ανταποκριτή στη Μόσχα της Forward (April 4 , 1997) τώρα λένε ότι «υπάρχουν πάρα πολλοί Εβραίοι στην κυβέρνηση. Υπάρχουν πολλοί Εβραίοι τραπεζίτες που κυβερνούν την χώρα». Οι Εβραίοι φοβούνται ότι με τέτοιο προφίλ θα θεωρηθούν σαν μια

μικρή ομάδα ατόμων η οποία πλούτισε από παράνομες δραστηριότητες εις βάρος των εργατών κι ότι οι Ρώσοι θα τους κατηγορήσουν για την ταπείνωση και καταστροφή του έθνους τους. Όπως και να' ναι, κάποιος επιφανής Εβραίος ηγέτης μιας κοινότητας σχολιάζει: οι άνθρωποι εδώ έχουν πικρές αναμνήσεις από την συμμετοχή των Εβραίων στην επανάσταση (των μπολσεβίκων) (Forward, April 4, 1997).
Γράφοντας στην Zavtra (No. 43, Oct. 1996) ο αναλυτής Aleksandr Sevastyanov, περιγράφει τις αντιθετικές συμπεριφορές Ρώσων κι Εβραίων δίνοντας προσοχή στο μέλλον της Ρωσίας:
«Υπάρχουν πολλοί Εβραίοι στη χώρα οι οποίοι κηρύττουν την ιδέα μιας νέας Ρώσικης αυτοκρατορίας για τον απλούστατο λόγο ότι γι' αυτούς ο Ρωσικός ιμπεριαλισμός είναι συνώνυμο του διεθνισμού, κάτω από νέες συνθήκες. Έχοντας αποτύχει τότε με την Comintern (κομμουνιστική Διεθνούς ελεγχόμενη από τα Σοβιέτ) λένε τώρα «ας δοκιμάσουμε να χτίσουμε μια αυτοκρατορία. Το πρότυπό τους είναι μια ανθηρή πολυπολιτισμική Ρωσία χωρίς ωστόσο να κυβερνούν οι ίδιοι οι Ρώσοι.
Για μας τους εθνικιστές, αυτού του είδους η Ρωσία είναι σκέτη ανοησία και δεν αξίζει να σπαταλήσουμε το χρόνο μας μαζί της η την υποστήριξή μας. Κάθε σωστός Ρώσος πιστεύει βαθιά μέσα του, και σωστά πιστεύει ότι: εμείς δημιουργήσαμε αυτή τη χώρα κι εμείς πρέπει να την κυβερνάμε. Από την άλλη, κάθε τυπικός Εβραίος σκέφτεται: ναι, εσείς οι Ρώσοι δημιουργήσατε αυτή τη χώρα αλλά εμείς οι Εβραίοι πρέπει να την κυβερνήσουμε επειδή είμαστε η ελίτ του Ρωσικού έθνους, φυσικοί διεκδικητές του ρόλου ενός αυτοκρατορικού λαού. Κι έτσι θα γίνει γιατί είμαστε οι πλουσιότεροι, ενωμένοι όσο κανείς άλλος, οι πιο μορφωμένοι και καλλιεργημένοι πνευματικά. Εάν δεν κυβερνήσουμε εμείς τη Ρωσία, τότε ποιος θα το κάνει;
Και αλίμονο εάν εμείς οι Ρώσοι σήμερα δεν είμαστε σε θέση καν να προσποιηθούμε πως έχουμε ηγετικό ρόλο. Η Σοβιετική αυτοκρατορία κατέρρευσε επειδή οι Ρώσοι έχασαν την ικανότητα να διαφυλάξουν ή να αποτρέψουν την κατάρρευση του έθνους τους το οποίο οι ίδιοι έχτιζαν για αιώνες. Το να προσπαθήσουμε να ανακαταλάβουμε τον κάποτε ηγετικό ρόλο της Ρωσίας χωρίς πρώτα να ανακαταλάβουμε την εθνική δύναμη η οποία το έκανε κάποτε εφικτό, θα ήταν καταστροφή. Ο Solzhenitsyn για ακόμη μια φορά είναι σωστός λέγοντας ότι: οποιαδήποτε προσπάθεια σήμερα επαναφοράς της αυτοκρατορίας θα ήταν σαν να θάβουμε τον λαό μας». Πρέπει πρωτίστως να λύσουμε τα προβλήματα εκείνα που μας υποβίβασαν σαν λαό. Αυτά είναι, πρώτο και σπουδαιότερο, το δημογραφικό και μετά έρχονται τα οικονομικά, κοινωνικά, στρατιωτικά, πολιτιστικά και λοιπά προβλήματα. Πρέπει να απορρίψουμε όλες εκείνες τις δραστηριότητες που δεν εστιάζουν στην αναζωογόνηση του λαού μας. Δεν πρέπει να επιτρέψουμε τους εαυτούς μας να εκτραπούν από τον πρωταρχικό μας στόχο ο οποίος είναι εθνικο-εγωκεντρικός ούτε από το εφήμερο δόλωμα της εγκαθίδρυσης μιας αυτοκρατορίας.»

ΠΟΙΟΣ ΚΥΒΕΡΝΑ ΤΗΝ ΟΥΚΡΑΝΙΑ

Η Ουκρανία από τότε που αποσπάστηκε από την Σοβιετική Ένωση το 1991, δεν κατάφερε να υπάρξει ποτέ ως αυτόνομο κράτος. Όπως ακριβώς και η Ρωσία, ή 80 χρόνια νωρίτερα στην Δημοκρατία της Βαϊμάρης, μια πληθυσμιακή μειοψηφία επικάθησε επάνω

στον εθνικό κορμό.
Στις αρχές της δεκαετίας του '90, υποστηριζόμενοι από την οικονομική δύναμη των εβραϊκών διεθνών τραπεζών, η μειοψηφία αυτή αγόρασε για πενταροδεκάρες και τελικά κατάφερε να κατέχει, όλους τους σημαντικούς οργανισμούς που μέχρι τότε ανήκαν στο κράτος. Συμπεριλαμβανομένων και των μεγαλύτερων εργοστασίων της χώρας, αλλά και ολόκληρων βασικών τομέων της τότε «νεογέννητης» εθνικής οικονομίας.
Σύμφωνα με την Ουκρανική απογραφή του 2001, στην Ουκρανία υπάρχουν 103.000 Εβραίοι, οι οποίοι αποτελούν το 0,2% του συνολικού πληθυσμού της. Από τις 130 εθνικότητες που υφίστανται σήμερα στην Ουκρανία, η εβραϊκή μειονότητα βρίσκεται αριθμητικά πιο πίσω και από τους Βούλγαρους (204.000), τους Ούγγρους (156.000), τους Ρουμάνους (151.000) και τους Πολωνούς (144.000). Αλλά παρ' όλ' αυτά οι Εβραίοι «ολιγάρχες» είναι αυτοί που τυχαίνει να κατέχουν όλες τις θέσεις των μέσων μαζικής ενημέρωσης.
Ο καθηγητής Βασίλι Γιαρεμένκο, διευθυντής του Ινστιτούτου Πολιτισμικών και Εθνοπολιτικών ερευνών του κρατικού Πανεπιστημίου του Κιέβου, εξέδωσε το 2003 ένα άρθρο υπό τον τίτλο «Οι Εβραίοι στην Ουκρανία σήμερα: η πραγματικότητα πέρα από τον μύθο» Σε αυτό αναφέρει:
«Οι Ουκρανοί χρειάζεται να γνωρίζουν ότι τα μέσα ενημέρωσης βρίσκονται καθ' ολοκληρία στα χέρια των Εβραίων και οτιδήποτε σήμερα βλέπουμε ή διαβάζουμε αποτελεί προϊόν της εβραϊκής ιδεολογίας…»
Κατόπιν καταγράφει την κατάσταση σχετικά με το τηλεοπτικό δίκτυο της χώρας και των καλωδιακών μεταδόσεων:

• «Πρώτο Κανάλι Εθνικής Τηλεόρασης UT-1». Ιδιοκτήτης του είναι ο αρχηγός του Σοσιαλδημοκρατικού κόμματος και τον έλεγχο ασκεί ο διευθυντής του Βίκτωρ Μέντβεντχουκ.
• «Inter-TV» και «Studio 1+1 TV». Αποτελούν το εθνικό ουκρανικό δίκτυο τηλεόρασης από το 1996. Μεταδίδουν στην Αγγλική, Ουκρανική και Ρωσική γλώσσα. Ιδιοκτήτες τους είναι ο Βίκτωρ Μέντβεντχουκ και ο Γκρέγκορι Σούρκις.
• «Alternativa TV», «TET Broadcasting Company» και «UNIAN (Ukranian Independent Information & News Agency)». Ιδιοκτήτες τους είναι επίσης ο Βίκτωρ Μέντβεντχουκ και ο Γκρέγκορι Σούρκις.
• «STB TV» και «ICTV». Ιδιοκτήτης τους είναι ο Βίκτωρ Πίνχουκ, ο πλουσιότερος άνθρωπος της Ουκρανίας. Το δίκτυό του εκτιμάται στα 3 δισεκατομμύρια δολάρια.
• «Novi Kanal» (Νέο Κανάλι) TV». Ιδιοκτήτης του είναι ο Βίκτωρ Πίνχουκ μαζί με μία ομάδα Εβραίων ολιγαρχών από την Ρωσία με την ονομασία «Alpha Group».

Οι Σιωνιστές ελέγχουν όλα τα Ουκρανικά τηλεοπτικά μέσα!
Σύμφωνα με την έκθεση του καθηγητή Γιερεμένκο, όλες οι μεγάλες εφημερίδες, ελέγχονται και αυτές από Εβραίους:
• Ο εκδοτικός οργανισμός Ραμπίνοβιτς – Κάτσμαν είναι ο ιδιοκτήτης των εφημερίδων Stolichka, Stolichnye Novosti, Jewish Review (στα Ρωσικά), Jewish Reviewer, Vek, Mig και της Zerkalo.

• Ο Τζεντ Σάντες, ένας Αμερικανός πολίτης και Εβραίος, είναι ο εκδότης της Korrespondent και της Kiev Post.
• Ο Γκρέγκορυ Σούρκις είναι ο εκδότης της Kievskie Vedomosti και της εβδομαδιαίας 2000.
• Ο Εβραίος Ντμίτρο Γκόρντον είναι ο εκδότης της Bulvar.
• Ο Βίκτωρ Πίνχουκ είναι ο εκδότης των Facts και Commentaries.
• Το Donetsk Group (Ρωσοεβραίοι ολιγάρχες) εκδίδει την Sevodnya.

Ποιοι είναι αυτοί οι «Ουκρανοί» ολιγάρχες λοιπόν;

Ο Εβραίος Βίκτωρ Πίνχουκ είναι θετός γιος του Προέδρου της Ουκρανίας Λεονίντ Κούτσμα (ο Κούτσμα είχε τοποθετηθεί στην θέση του από τον Εβραίο Τζόρτζ Σόρος). Είναι ιδιοκτήτης πολλών πετρελαϊκών εταιρειών, εταιρειών υγραερίου και ενεργειακών εισαγο-εξαγωγικών εταιρειών. Είναι επίσης ιδιοκτήτης των μεγαλύτερων εθνικών μεταλλίων και μιας αλυσίδας τραπεζών. Ο όμιλός του έχει στενούς δεσμούς και με άλλους εβραϊκούς οργανισμούς της Ουκρανίας, καθώς και της Αμερικής και του Ισραήλ. Είναι μέλος του Ουκρανικού Κοινοβουλίου, σύμβουλος του Προέδρου και ένας από τους ηγέτες του Εργατικού Ουκρανικού Κόμματος.
Ο Εβραίος Βάντιμ Ραμπίνοβιτς είναι τώρα πολίτης του Ισραήλ. Το 1980 είχε καταδικαστεί για κλοπή κρατικής περιουσίας και εξέτισε 9 μήνες στην φυλακή. Το 1984 συνελήφθη και καταδικάστηκε σε 14 χρόνια φυλάκισης για τις δραστηριότητές του στην μαύρη αγορά. Αποφυλακίστηκε το 1990. Το 1993 έγινε αντιπρόσωπος στην Ουκρανία της Αυστριακής εταιρείας «Nordex». Η εταιρεία έλαβε αποκλειστικά δικαιώματα πώλησης Ρωσικού πετρελαίου από τον Πρόεδρο Κούτσμα. Το 1997 ο Ραμπίνοβιτς έγινε πρόεδρος του Παν-Ουκρανικού Εβραϊκού Συμβουλίου και το 1999 εξελέγη επικεφαλής της Ηνωμένης Εβραϊκής Κοινότητας της Ουκρανίας. Το 1999 επίσης, ο Ραμπίνοβιτς ίδρυσε την Εβραϊκή Συνομοσπονδία Ουκρανίας. Εκείνο τον ίδιο χρόνο το Associated Press εκτιμούσε την περιουσία του στο 1 δισεκατομμύριο δολάρια. Ο Ραμπίνοβιτς είναι ιδιοκτήτης της Central Europe Media Enterprises, η οποία ελέγχει τηλεοπτικούς σταθμούς σε επτά χώρες της ανατολικής Ευρώπης.
Ο Εβραίος Βίκτωρ Μέντβεντχουκ είναι ο Γενικός Γραμματέας του Προέδρου Λεονίντ Κούτσμα. Ο όμιλος Μέντβεντχουκ – Σούρκις ελέγχει τον ενεργειακό τομέα της Ουκρανίας (8 εταιρείες ενέργειας), την αγορά πετρελαίου και υγραερίου, την παραγωγή αλκοόλ και ζάχαρης, τα ναυπηγεία της χώρας και αθλητικούς οργανισμούς. Είναι μέλος του Ουκρανικού Κοινοβουλίου και ηγετικό στέλεχος του Σοσιαλδημοκρατικού Κόμματος της Ουκρανίας (SDPU).
Ο Εβραίος Γκρέγκορυ Σούρκις είναι δεύτερος στην ιεραρχία του SDPU. Είναι ιδιοκτήτης μίας ποδοσφαιρικής ομάδας, της Δυναμό Κιέβου και είναι πρόεδρος της Επαγγελματικής Ποδοσφαιρικής Ομοσπονδίας της χώρας. Είναι ο πρόεδρος της Slavutich, μιας επιχείρησης που ελέγχει αρκετές περιφερειακές εταιρείες ενέργειας (KirovogradEnergo, PoltavEnergo κλπ). Επίσης και αυτός είναι μέλος του Ουκρανικού Κοινοβουλίου.
Ο καθηγητής Γιαρεμένκο τονίζει ότι από τα 400 + μέλη της Ουκρανικής Βουλής, οι 136 (πιθανόν και 158) είναι Εβραίοι. Δηλαδή περισσότεροι και από την Ισραηλινή Κνεσέτ!

Ποιος τους ψήφισε, ρωτά ο καθηγητής Γιαρεμένκο. Ποιος χρηματοδότησε τις πολυέξοδες προεκλογικές τους εκστρατείες; — Το 90% των Ουκρανικών τραπεζών είναι εβραϊκής ιδιοκτησίας.
Η Ουκρανία είναι το τέλειο παράδειγμα της λεγόμενης Δημοκρατίας – «δημοκρατίας» όπου η εξουσία μιας ισχνής εθνικής μειονότητας ελέγχει το μέλλον και κατευθύνει τις θελήσεις της πλειοψηφίας. Ελέγχοντας τα Μέσα Μαζικής Ενημέρωσης και χειραγωγώντας επιδέξια την κοινή γνώμη των Ουκρανών ψηφοφόρων, αυτοί οι «χοντρόγατοι» όπως τους αποκαλούν στην Ουκρανία, αυτοί οι ψεύτες και διαφθορείς, είναι οι πραγματικοί εξουσιαστές αυτής της πανέμορφης χώρας.
Υπάρχει κανείς μήπως, που εκπλήσσεται από την άνοδο του «αντισημιτισμού» παγκοσμίως και ιδιαίτερα στην Ουκρανία;
Το «Οι Εβραίοι στην Ουκρανία σήμερα: η πραγματικότητα πέρα από τον μύθο» εξεδόθη στις 30 Σεπτεμβρίου του 2003 και ήταν το άρθρο το οποίο προέτρεψε το Εβραϊκό Συμβούλιο της Ουκρανίας να προωθήσει νομοθετικό πλαίσιο και να ζητήσει με αυτό από το δικαστήριο να κλείσει την εφημερίδα Sel'skie Vesti, η οποία και το εξέδωσε. Η Sel'skie Vesti είχε κυκλοφορία πάνω από 500.000 φύλλα και ήταν η μεγαλύτερη της Ουκρανίας.
Στις 28 Ιανουαρίου, το δικαστήριο του Κιέβου διέταξε το κλείσιμο της καθημερινής εφημερίδας με το αιτιολογικό ότι εξέδιδε «αρθρογραφία - μίσους» ένα έγκλημα για την εβραιοκρατούμενη Ουκρανία. Η εφημερίδα κρίθηκε ένοχη για την έκδοση «αντι-σημιτικού» υλικού και ότι προωθούσε εθνικό και θρησκευτικό μίσος.
Ένα πολύ γνωστό ηγετικό στέλεχος της Ουκρανικής Εβραϊκής Κοινότητας και αντι-Σιωνιστής, ο Έντουαρντ Χόντος ανέλαβε την υπεράσπιση της εφημερίδας και των άρθρων του συγγραφέα Βασίλι Γιαρεμένκο. Στο τέλος της ομιλίας του ζήτησε ακρόαση από το Ανώτατο Δικαστήριο της Πόλης του Κιέβου (προγραμματίστηκε για τις 25 Μαΐου του 2004, αλλά αυτός καθυστέρησε για άγνωστους ακόμα λόγους). Ο συγγραφέας υποστηρίζει ότι το Ταλμούδ είναι «τερατώδες» και υπερασπίζεται την ταινία του Μελ Γκίμπσον «Το Πάθος» η οποία δέχθηκε επιθέσεις παγκοσμίως από οργανώσεις ανθρωπίνων δικαιωμάτων (http://oag.ru/views/love.html).
Η εφημερίδα, λίγο πριν κλείσει, δημοσίευσε τις παρακάτω επιστολές αναγνωστών, οι οποίες αργότερα χρησιμοποιήθηκαν από τις εβραϊκές οργανώσεις ως «αποδεικτικά αντι-σημιτισμού».
… Σήμερα η εβραϊκή κοινότητα στην Ουκρανία δεν βιώνει την αναγέννηση μιας εθνικής μειονότητας, αλλά βρίσκεται στην διαδικασία της νομιμοποίησης των συναλλαγών της ως ένα απολίτικο και οικονομικό δίκτυο, το οποίο είναι άριστα προσχεδιασμένο, οργανωμένο και χρηματοδοτημένο. Αυτή η λεγόμενη μειονότητα έχει να επιδείξει ακραία επιθετικότητα. Αναδεικνύεται σαν μία συνεχώς αυξανόμενη απειλή για την εθνική ασφάλεια της Ουκρανίας. Ως ένα πολιτικά ξένο σώμα όπου βρίσκεται στην διεθνή συναλλαγή, στην εθνική οικονομία, στα μέσα ενημέρωσης και τις εκδόσεις, πρέπει να μπει κάτω από αυστηρή κυβερνητική επιτήρηση και κρατικό έλεγχο και πρέπει να υφίσταται υπό ειδικό καθεστώς και να συμμαζευτεί.
… Το 90% των Ουκρανικών τραπεζών ελέγχονται από Εβραίους «ειδικούς». Μ' άλλα λόγια η ουκρανική οικονομία βρίσκεται στα εβραϊκά χέρια. Ως Ουκρανός πολίτης και

εθνικά Ουκρανός, η καταγωγή μου με αναγκάζει να υψώσω φωνή και να ρωτήσω: Είναι αυτό φυσιολογικό;
… Στα 1930 όλος ο Ουκρανικός χρυσός που πέρναγε από γενιά σε γενιά, κατέληξε στα εβραϊκά πορτοφόλια μετά από τον λιμό που οργανώθηκε από τους Εβραίους (νωρίτερα και ο αρθρογράφος έγραφε ότι το 99% των μελών της μυστικής αστυνομίας του Στάλιν ήταν Εβραίοι) και οι Ουκρανοί κατάντησαν να ψάχνουν τις τσέπες τους. Παρ' όλ' αυτά οι Εβραίοι δεν κατάφεραν να απολαύσουν αυτά τα κλεμμένα αφού ο Γερμανικός φασισμός άλλαξε τη ροή των γεγονότων. Σήμερα ο χρυσός των Ουκρανών Εβραίων, αυτών των τυμβωρύχων των Ουκρανών βρίσκεται στις Ελβετικές τράπεζες.
… Δεν είναι ασφαλές να γράφεις για τους Εβραίους όχι επειδή ο συγγραφέας αυτομάτως θα κατηγορηθεί για ξενοφοβία, αλλά επειδή ο κάθε Ουκρανός σήμερα, αν όχι ανοικτά τότε κρυφά, είναι αντι-Σημίτης και έτοιμος να λάβει μέρος σε πογκρόμ.
… Οι Ουκρανοί πρέπει να μάθουν ότι τα Ουκρανικά μέσα ενημέρωσης βρίσκονται στα χέρια των Εβραίων και ότι λαμβάνουμε πληροφόρηση και φαγητό από την εβραϊκή ιδεολογική κουζίνα.
… Οι Εβραίοι εκδότες αποκρύπτουν το γεγονός ότι (οι Εβραίοι) οργάνωσαν τον Ουκρανικό λιμό το 1933. Παρ' όλ' αυτά υπάρχουν οι αυτόπτες μάρτυρες που ισχυρίζονται άλλα… Ούτε ένας Εβραίος δεν πέθανε από πείνα το 1933.
… Δεν είμαστε αντι-Σημίτες. Παρ' όλ' αυτά πιστεύουμε ότι είναι άτιμο και αναξιοπρεπές να μην μιλάμε όταν οι Σιωνιστές καταλαμβάνουν τις πολιτικές και οικονομικές σφαίρες της χώρας μας. Πρέπει να μάθει ο κόσμος την αλήθεια για αυτά που κάνουν οι Σιωνιστές στην Ουκρανία.
… Απλά είπε την αλήθεια για τις βρωμερές δραστηριότητες των Σιωνιστών στην Ουκρανία.
… Δεν μπορούμε να αφήσουμε τους Σιωνιστές να καταστρέψουν την Ουκρανία.

ΕΠΙΛΟΓΟΣ: Η ΕΠΟΧΗ ΤΗΣ ΔΥΣΟΙΩΝΗΣ ΜΕΤΑΒΑΣΗΣ

Στα τέλη του Σεπτεμβρίου του 1993 το Ρωσικό κοινοβούλιο κάλεσε τους πολίτες της να αντισταθούν στο πρόγραμμα «ιδιοποίησης» του Γιέλτσιν με στόχο να εμποδίσει τον κατακερματισμό και κλοπή των εθνικών αποθεμάτων από τους Ολιγάρχες. Το πρωινό της 4 Οκτωβρίου του 1993, ο Γιέλτσιν διέταξε μεραρχίες πυροβολικού και τεθωρακισμένων να ανοίξουν πυρ κατά του κοινοβουλευτικού κτιρίου (Λευκού Οίκου). Εκατοντάδες που βρίσκονταν μέσα έχασαν τη ζωή τους και πολλοί άλλοι χιλιάδες τραυματίστηκαν. Ο Γιέλτσιν, ο οποίος μάλιστα εκλέχθηκε πρόεδρος δημοκρατικά, προτίμησε την αλληλο-σφαγή χρησιμοποιώντας και παρατάσσοντας μυστικές ισραηλινές ομάδες επίθεσης οι οποίες κατέσφαξαν τους διαδηλωτές μέσα στο κοινοβουλευτικό κτίριο που έψαχναν καταφύγιο από τα βλήματα του πυροβολικού.
Πριν την βίαιη ταραχή στο Λευκό Οίκο, ο Αμερικανός αντιπρόεδρος Al Gore πέταξε αεροπορικώς στη Μόσχα για να πάρει την διαβεβαίωση από τον ίδιο τον Γιέλτσιν ότι η «ιδιοποίηση» της Ρωσίας θα ολοκληρωνόταν, έστω κάτω κι από οποιεσδήποτε συνθήκες. Και πράγματι ο Γιέλτσιν εγγυήθηκε την τελειοποίηση του «προγράμματος ιδιοποίησης». Από το 1989 το πρόγραμμα αυτό είχε γίνει το σημαντικότερο ζήτημα που απασχολούσε

τα εβραϊκά κέντρα εξουσίας. Κάτω από αυτή τη συνθηματολογία άρπαξαν όλα τα κεφάλαια στη Δύση, όπως επίσης και στην νέας πολιτικής κατάστασης Ανατολή.
Οκτώ δεκαετίες από την εποχή των Σοβιέτ και η Ρώσοι οδεύουν στα τυφλά σε μια νέα εθνική ταυτότητα. Χωρίς ακόμη να έχει έρθει σε ρήξη με το ίδιο της το παρελθόν, αυτή η χώρα αποτελεί ένα ιστορικό παράδοξο. Έτσι το βαλσαμωμένο πτώμα του Λένιν ακόμη διατηρείται στην μεγαλειώδη σαρκοφάγο του στην Κόκκινη Πλατεία και κανένας απολύτως αξιωματούχος του κομμουνιστικού κόμματος δεν έχει τραβηχτεί σε δίκη για τα εγκλήματα κατά την εποχή των Σοβιέτ.
Όπως παρατήρησε ο Aleksandr Solzhenitsyn, η Ρωσία σήμερα δεν αποτελεί ούτε μια αυθεντική δημοκρατία ούτε μια γνήσια οικονομία της ελεύθερης αγοράς. Ενώ μερικοί φιλόδοξοι συγκεντρώνουν τεράστιες περιουσίες και μεγάλη δύναμη από παράνομες δραστηριότητες, οι εργάτες τα παιδιά και οι ηλικιωμένοι υποφέρουν. Μια μικρή ολιγαρχία κυβερνά έναν λαό που ζει στην εξαθλίωση και τη φτώχεια. «Η δημοκρατία κατά την πραγματική της έννοια δεν υπάρχει στη Ρωσία» γράφει ο Solzhenitsyn. Και συνεχίζει:
Δεν υπάρχει κανένα νόμιμο πλαίσιο εργασίας ή οικονομικά μέσα για τη δημιουργία τοπικών αυτοδιοικήσεων. Δεν υπάρχει άλλος τρόπος επίτευξής της από τους κοινωνικούς αγώνες. Το σύστημα της «κεντρικής εξουσίας» δεν μπορεί να ονομαστεί δημοκρατία. Η μοίρα της χώρας καθορίζεται από μια ολιγαρχία 150-200 ατόμων, η οποία περιλαμβάνει τα πιο δραστήρια μέλη των ανώτερων και μεσαίων τάξεων του κομμουνιστικού συστήματος, μαζί με τους νεόπλουτους…Τα τωρινά κέντρα εξουσίας δεν έχουν αποδείξει τους εαυτούς τους έστω ηθικά ανώτερα από τους κομμουνιστές που προηγήθηκαν αυτών. Η Ρωσία κατάντησε εξαντλημένη από το έγκλημα, κανένα απολύτως σοβαρό έγκλημα δεν έχει εκτεθεί ούτε υπήρξε ποτέ κάποια δημόσια δίκη. Η καταστροφική αυτή πορεία των γεγονότων την τελευταία δεκαετία αποτελεί απόρροια της κυβέρνησης ενώ άτοπα μιμείται ξένα μοντέλα, απαξίωσε ολοκληρωτικά την έμφυτη δημιουργικότητα και μοναδικότητα όπως επίσης και τις πνευματικές και κοινωνικές παραδόσεις της χώρας.
Για τον πρόθυμο ιστορικό παρατηρητή, η σύγκριση μεταξύ της σημερινής Ρωσίας και των χρόνων, πριν τον Χίτλερ, της Δημοκρατίας της Βαϊμάρης είναι εντυπωσιακή και πομπώδης. Σε κάθε περίπτωση υπήρξαν αλλεπάλληλες οικονομικές, πολιτικές και κοινωνικές αναταραχές, σημαντικές απώλειες εδαφών και ταπεινωτικά υποδεέστεροι σε ξένες δυνάμεις ακολουθώντας την απότομη πτώση ενός δήθεν δυνατού πολιτικού καθεστώτος. Αδίστακτες προσωπικότητες, πολλοί από τις οποίες ήταν μέλη εθνικών μειονοτήτων, εκμεταλλεύτηκαν την επικρατούσα διαταραχή και τις σχέσεις τους με ξένους παράγοντες για να πλουτίσουν γρήγορα με τις δαπάνες των απλών πολιτών. Τα ΜΜΕ και τα οικονομικά ιδρύματα είναι ως επί το πλείστον στα χέρια ανθρώπων χωρίς εθνική συνείδηση και πίστη. Η κοινωνική εξαθλίωση επήλθε με την δραματική διάβρωση των πολιτιστικών και ηθικών προτύπων.
Πολύς λόγος και εκτενείς αναφορές που γίνονται στις ΗΠΑ σχετικά με την δημοκρατία στη Ρωσία είναι τόσο γελοίες όπως πάντοτε ήταν. Από την αρχή μέχρι το τέλος της ιστορίας της η Ρωσία ανέκαθεν κυβερνιόταν από μια ελίτ, συνήθως μη Ρωσικής (εβραϊκής) καταγωγής, και υπήρξε γοητευμένη από τις Δυτικές φιλοσοφίες.
Όντας μια πλούσια χώρα με περήφανο και ένδοξο παρελθόν, είναι δύσκολο να

φανταστούμε ότι οι Ρώσοι θα επιτρέψουν να συνεχιστεί επ' αορίστου η παρούσα άθλια και ταπεινωτική κατάσταση. Την ίδια ώρα, είναι δύσκολο να αντιληφθούμε πως θα αντιμετωπιστούν τα προβλήματα της Ρωσίας χωρίς να γίνουν δραστικές αλλαγές. Έχοντας επίγνωση της επισφαλούς δόμησης της Ρωσικής οικονομίας ξένοι επιχειρηματίες είναι κατανοητά διστακτικοί να επενδύσουν σε ένα τέτοιο αναξιόπιστο περιβάλλον.
Για να αντιμετωπιστεί αυτή η κατάσταση πάρθηκαν κάποια μέτρα. Η εθνική Ρωσική Ομοσπονδία προσπαθεί να εισάγει έναν αστικό κώδικα βασισμένο σε αυτόν την Ολλανδίας ενώ Αμερικάνοι σύμβουλοι προτείνουν νομοθετήματα για την καλύτερη διαχείριση των επιχειρήσεων. Επειδή όμως η Ρωσική ιστορία και πείρα λίγα κοινά σημεία έχει με αυτά της Ολλανδίας ή της Αμερικής, είναι αμφίβολο εάν οι «εισαγόμενες» διοικητικές συμβουλές αποδειχθούν αποτελεσματικές.
Προηγούμενη πείρα της Ρωσίας επί του καπιταλισμού, από τα μέσα του 19ου αιώνα έως την επανάσταση του 1917 και κατά την μικρής διάρκειας ζωής της «Νέας Οικονομικής Πολιτικής» (ΝΕΡ) περιόδου (1921 – 1928) αποτελεί πολύ ελάχιστη βοήθεια στην εγκαθίδρυση μιας μοντέρνας ελεύθερης αγοράς. Ενώ πράγματι ο βιομηχανικός κλάδος και οι δραστηριότητές του προόδευσαν σημαντικά στη Ρωσία τις δεκαετίες μόλις πριν το ξέσπασμα του Α' Παγκοσμίου Πολέμου (1914) είναι επίσης αληθές ότι η δυσμενής θέση της εργατικής τάξης είναι συχνά τόσο άθλια που οδήγησε στις επαναστάσεις του 1905 και του 1917. Και το μοντέλο του ΝΕΡ ήταν πολύ σύντομο για να αποτελέσει χρήσιμο εργαλείο (η διαφθορά των ανθρώπων που ίδρυσαν το ΝΕΡ έδωσε τυχαία άφθονο υλικό για τους Ρώσους σατιριστές).
Εάν και ωσότου δεν γίνουν δραστικές αλλαγές δεν πρόκειται να υπάρξει μια υγιής οικονομία. Αυτές οι αλλαγές πρέπει να περιλαμβάνουν: έναν περιεκτικό νομικό κώδικα σχετικά με τις επιχειρήσεις και τις τράπεζες για να προστατευθούν οι επενδύσεις, αξιόπιστο δικαστικό σύστημα για να επιβληθούν αυστηρά και αμερόληπτα οι νόμοι, εκτεταμένη εκκαθάριση του διεφθαρμένου προσωπικού της αστυνομίας, να ληφθούν άμεσα μέτρα για την καταπολέμηση του εγκλήματος και τέλος να πλαισιωθεί μια σταθερή οικονομική πολιτική.

Αυτό που είναι ιδιαιτέρως τραγικό για την μεγάλη καταστροφή της Ρωσικής οικονομίας είναι ότι αυτή η τεράστια χώρα έχει μεγάλα αποθέματα φυσικού πλούτου. Με ένα ικανό και σωστά εκπαιδευμένο εργατικό δυναμικό και σωστή διοίκηση και σε συνδυασμό με τα αποθέματα της χώρας όπως τα αποθέματα πετρελαίου και ξυλείας, μεταλλεύματα σιδήρου και χρυσού, με σωστή διαχείριση θα μπορούσε να είναι μια πλούσια χώρα.